

БЕСТСЕЛЕР THE NEW YORK TIMES

ПОДРУЖЖЯ  
ПО  
СУСІДСТВУ

ШАРІЛАПЕНА

Шарі Лапена

**Подружжя по сусідству**

Книжный Клуб «Клуб Семейного Досуга»  
2016

УДК 821.111(73)

**Лапена Ш.**

Подружжя по сусідству / Ш. Лапена — Книжный Клуб  
«Клуб Семейного Досуга», 2016

ISBN 978-0-735-22108-6

Анна й Марко в розпачі: поки вони були на вечірці в сусідів, хтось викрав із дому їхню доньку Кору. Поліція підозрює батьків у вбивстві немовляти, але через певний час викрадачі вимагають викуп — п'ять мільйонів доларів. Батьки Анни погоджуються допомогти. Гроші злочинцям має доставити Марко. Коли він приходить до тями від удару по голові, то розуміє: у нього немає ні грошей, ні Кори. Чоловік робить страшне зізнання, що докорінно змінює життя родини. І не тільки їхньої...

УДК 821.111(73)

ISBN 978-0-735-22108-6

© Лапена Ш., 2016  
© Книжный Клуб «Клуб Семейного  
Досуга», 2016

## Содержание

|                                    |    |
|------------------------------------|----|
| Подяки                             | 6  |
| Подружжя по сусідству              | 7  |
| Розділ 1                           | 7  |
| Розділ 2                           | 11 |
| Розділ 3                           | 16 |
| Розділ 4                           | 19 |
| Розділ 5                           | 23 |
| Розділ 6                           | 27 |
| Розділ 7                           | 32 |
| Розділ 8                           | 37 |
| Розділ 9                           | 42 |
| Розділ 10                          | 45 |
| Кінець ознакомительного фрагмента. | 46 |

# **Лапена Шарі**

## **Подружжя по сусідству**

© 1742145 Ontario Limited, 2016

© Hemiro Ltd, видання українською мовою, 2017

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад та художнє оформлення,  
2017

\* \* \*

## Подяки

Я мушу подякувати дуже великій кількості людей. Гелен Геллер – надзвичайний агент – дякую за все. Сердечна вдячність також усім у «Марш ейдженси» за їхні представництва в усьому світі.

Величезна подяка Брайану Тарту, Памелі Дорман та всім людям у «Вікінг Пінгвін» (США). Дуже вдячна також Ларрі Фінлі та Френкі Грею з «Трансволд» у Великій Британії та всій їхній чудовій команді. Дякую також Крістін Кокрейн, Емі Блек, Бхавні Чаухан та команді «Даблдей Канада», що підтримувала мене. Мені страшенно пощастило з командами маркетингу і зв'язків із громадськістю по обидва боки Атлантики.

Дякую Ілзі Брінк за дизайн веб-сайту.

Також я дуже вдячна моїм першим читачам – Леслі М'ютік, Сандрі Оустлер та Кейті Коломбо.

І, звісно ж, я б не написала цієї книги без величезної підтримки своєї родини.

# Подружжя по сусідству

*Гелен Геллер, найзахопливішому агенту*

## Розділ 1

Анна відчуває, як у її шлунку булькотить кислота і підступає до горла; перед очима в неї пливе. Вона випила забагато. Синтія постійно підливала в її келих. Анна намагалася стриматися, але потім пустилася берега – вона не знала, як інакше пережити цей вечір. Тепер вона й не уявляла, скільки вина випила протягом цієї нескінченної вечірки. Вранці їй доведеться зцідити й вилити своє грудне молоко.

Від спеки літньої ночі Анна втрачає притомність духу й дивиться на хазяйку, звузивши очі. Синтія відкрито фліртує з її чоловіком, Марко. Чого Анна має з цим миритися? Чому чоловік Синтії, Грем, не перешкоджає цьому? Анна розлючена, проте безсильна – вона не знає, як зупинити це так, щоб не видаватися пафосною дивачкою. Всі вони дещо напідпитку. Тож вона все ігнорує, клеочучи всередині, й маленькими ковточками п'є охолоджене вино. Анна не з тих людей, хто влаштовує сцени, не з тих, хто привертає до себе увагу.

Синтія ж, тим часом...

Усі вони втрюх – Анна, Марко та добре вихований чоловік Синтії, Грем, – дивляться на неї, немов зачаровані. Особливо Марко, який, здається, не може й відвести від Синтії очей. Наповнюючи келих Марко, вона нахиляється якимось занадто близько до нього, так, що її обтислий топ опиняється так низько, що Марко міг би носа почухати об її декольте.

Анна нагадує собі, що Синтія фліртує з усіма. Синтія виглядає так чудово, що, здається, просто не може себе опанувати.

Та що довше Анна спостерігає, то цікавіше їй стає – чи могло щось насправді відбуватися між Марко й Синтією. Досі в Анни не було таких підозр. Можливо, це алкоголь викликає в неї параною.

Ні, вирішує вона, вони не поводитися б так, якби їм було що приховувати. Синтія фліртує більше за Марко: він лише приймає її увагу, бо йому це лестить. Марко й сам надто гарний: його скуйовджене волосся, ліщинові очі та чарівна посмішка завжди привертати увагу. Вони блискуча пара – Синтія та Марко. Анна наказує собі припинити. Запевняє себе, що Марко вірний їй. Вона знає, що він віддає всього себе родині. Що він відданий їй та дитині.

Він залишиться поряд, хай би що там не було, – й вона робить великий ковток вина, – як би не було погано. Спостерігаючи за тим, як Синтія висне на Марко, Анна дедалі більше турбується і засмучується. Вона досі на двадцять фунтів важча, ніж треба, після пологів, від яких минуло півроку. Вона думала, що на цей момент вже повернеться до ваги, що була в неї до вагітності, та, здається, на це потрібен принаймні рік. Треба їй припинити продивлятися журнали на виході з бакалії, порівнюючи себе з тими селебриті-матусями, яким персональні тренери допомагають виглядати чудово вже за якихось кілька тижнів.

Та навіть у своїй найкращій формі Анна не могла змагатися з такими, як Синтія – її вища, фігуристіша сусідка з довгими ногами, великими грудьми та водоспадом чорнючого волосся. До того ж одяг Синтії вбиває з одного маху – вона завжди на високих підборах та у сексуальному вбранні, навіть якщо йдеться про вечерю вдома зі ще одним подружжям.

Анна не може зосередитися на розмові. Вона вимикає звук і втуплюється у мармуровий камінь, такий самий, як і в їхній вітальні, по інший бік спільної стіни, що відділяє Анну з Марко від Синтії та Грема; вони живуть у цегляному будинку на кілька родин, типовому для північної частини Нью-Йорка, доладно збудованому наприкінці дев'ятнадцятого століття.

Усі будинки в ряду схожі – в італійському стилі, вишукані, дорогі – та, окрім будинку Марко й Анни, який завершує ряд і дещо відрізняється за стилем і оздобленням, кожен із них – маленький витвір мистецтва.

Анна незграбно тягнеться за мобільним телефоном, що лежить на обідньому столі, й перевіряє час. Майже перша ночі. Вона ходила до дитини опівночі. Марко перевіряв, чи усе гаразд, о пів на першу. Потім вони із Синтією пішли покурити на задню терасу, тоді як Анна й Грем ніяково сиділи за неприбраним столом, напружено розмовляючи. Треба їй було вийти на двір із ними, вдихнути повітря. Та вона не пішла: можливо, через те що Грем не любив, коли поряд із ним палять, і то було б грубо чи принаймні нечемно лишити його самого на власній же вечірці. Тож, на засадах моралі та етики, вона лишилася. Грем, англосаксонець і протестант, як і сама Анна, має бездоганні манери. Чого він одружився з такою дівкою, як Синтія, – загадка. Синтія та Марко повернулися із заднього дворику кілька хвилин тому, й Анна відчайдушно хоче піти, навіть якщо решті ще весело.

Вона кидає погляд на радіоняню, що стоїть на краєчку столу, – маленька червона лампочка пристрою мерехтить, як запалена сигарета. Відеодисплей розбився – вона впустила його пару днів тому, і Марко ще не встиг з'їздити й замінити його, та аудіо й досі працює.

Раптом її охопили сумніви, вона відчула неправильність усього, що відбувалося. Ну хто йде на вечерю, лишивши немовля вдома на самоті? Яка мати пішла б на таке? Вона відчуває знайомі вже душевні страждання, затиснуті у фразу *«Ти погана мати»*.

Ну то й що, що няня не змогла? Вони мали взяти Кору із собою, посадити в переносний манеж. Але Синтія сказала – без дітей. То була вечеря для дорослих, на честь дня народження Грема. І ще й через це Синтія, що була колись хорошою подругою, почала не подобатися Анні. Синтія не любила дітей. Ну хто дозволить собі сказати, що шестимісячному маляті не раді в гостях? Як Анна дозволила Марко переконати себе, що так чинити нормально? То було безвідповідально. Вона подумала, що сказали б інші мами з її групи, якби дізналися. *Ми лишили шестимісячну дитину вдома саму й пішли в гості до сусідів*. Вона уявила собі, як усі в шоці пороззявляють роти й западе напружена тиша. Та вона їм ніколи не скаже. Краще про це змовчати.

Вони з Марко посварилися перед вечіркою. Коли няня зателефонувала сказати, що не зможе прийти, Анна запропонувала лишитися вдома з дитиною – однаково їй не хотілося туди йти. Але Марко це аж ніяк не влаштовувало.

– Ти не можеш просто лишитися вдома, – наполягав він, коли вони сварилися на кухні.

– Я не проти лишитися вдома, – сказала вона, притишивши голос. Вона не хотіла, щоб Синтія почула через стіну, як вони сваряться через її вечірку.

– Тобі корисно буде кудись вийти, – не погоджувався Марко, й собі заговоривши тихіше. І додав: – Ти ж пам'ятаєш, що сказав лікар.

Цілий вечір вона намагалася зрозуміти, нащо він сказав ту останню фразу: щоб її зачепити, заради своїх інтересів чи просто намагався допомогти. Зрештою вона поступилася. Марко переконав її в тому, що, маючи за стіною радіоняню, вони почують, коли мала сова-тиметься або прокинеться. Вони ходитимуть до неї щопівгодини. Нічого поганого не станеться.

Зараз перша ночі. Піти подивитися на Кору чи вмовити Марко піти разом? Вона хоче додому в ліжку. Вона хоче, щоб ця ніч закінчилася якнайшвидше.

Вона смикає чоловіка за руку.

– Марко, – квапить вона, – нам треба йти. Вже перша ночі.

– О, ні, не йдіть ще, – каже Синтія. – Ще не дуже пізно!

Їй, очевидно, не хочеться, щоб вечірка закінчувалася. Вона не хоче, щоб Марко йшов. Зате вона буде зовсім не проти, якщо піде Анна, – в цьому Анна цілком упевнена.



– Для вас, може, й так, – їй вдається сказати це досить жорстко, хоч вона і напідпитку, – але мені треба встати рано, погодувати дитину.

– Бідолашна, – каже Синтія, й Анну чомусь це дратує. В Синтії немає дітей, вона ніколи їх не хотіла. Вони з Гремом бездітні з власної волі.

Важко змусити Марко піти. Він налаштований лишитися. Йому весело, Анні ж тривожніше з кожною миттю.

– Ще один, – каже Марко Синтії, простягаючи до неї келих і не дивлячись дружині в очі.

Він надзвичайно голосний сьогодні – це виглядає награно. Анна питає себе, в чому річ. Останнім часом удома він був мовчазний. Сумний, пригнічений навіть. Але сьогодні, із Синтією, він – душа компанії. Вже певний час Анна відчуває, що з ним щось не те, якби ж тільки він сказав їй, що саме. Останнім часом він мало говорить з нею. Він відсторонився. Чи, можливо, він уникає її через її післяпологову депресію. Він розчарувався в ній. А хто – ні? Сьогодні він явно віддає перевагу яскравій і блискучій Синтії.

Анна перевіряє, котра година, і терпець їй уривається.

– Я йду. Я мала глянути на дитину о першій.

Вона дивиться на Марко.

– Можеш сидіти, скільки хочеш, – кидає вона крізь зуби. Марко кидає на неї пронизливий погляд, очі в нього блищать. Раптом Анні видається, що він не такий уже й п'яний, а от їй паморочиться в голові. Вони сперечатимуться про це? На очах у сусідів? Серйозно?

Анна шукає очима свою сумочку, хапає радіоняню, розуміє, що її вштрикнуто в розетку, нахиляється, щоб витягти її, усвідомлюючи, що всі за столом мовчки витріщаються на її розповнілу задницю. Ну й нехай собі. Вона відчуває себе так, ніби вони проти неї змовилися, ніби вважають, що вона псує їм задоволення. На очі навертаються сльози, та вона стримується. Вона не хоче розплакатися перед ними всіма. Синтія та Грем нічого не чули про її депресію. Вони не зрозуміють. Анна та Марко не казали про це нікому – лише матері Анни. Нещодавно Анна відкрилася їй. Вона знає, що мати нікому не скаже, навіть батькові. Анна не хоче, щоб про це знав ще хтось, Марко не хоче також, хоча й не казав цього. Та її виснажує те, що постійно доводиться щось із себе вдавати.

Коли вона повертається до них спиною, то чує в голосі Марко зміну настрою.

– Ти маєш рацію. Вже пізно, час нам іти, – каже він. Вона чує, як він ставить свій келих на стіл слідом за нею.

Анна повертається, прибираючи з обличчя волосся тильним боком долоні. Їй катастрофічно потрібна нова стрижка. Вона вимучено посміхається й каже:

– Наступного разу наша черга.

Сама ж подумки додає: *«Приходьте до нас додому – там є дитина, і сподіваюся, вона кричатиме цілий вечір і зіпсує вам свято. Запрошу вас якраз тоді, коли в неї прорізуватимуться зуби».*

Після цього вони швидко пішли. Їм не довелося збирати дитячі речі – лише себе, сумочку Анни й радіоняню, яку вона туди закинула. Синтію дратує, що вони пішли так швидко, Гремові – байдуже, й вони виходять через вражаюче важкі двері й спускаються сходами. Анна хапається за вишукано вирізьблене поруччя, щоб утримати рівновагу. Лише кілька кроків доріжкою, і от вони вже на власному ганку із схожим поруччям і такими ж важкими дверима. Анна йде попереду Марко, мовчки. Можливо, вона промовчить до ранку. Вона підіймається сходами і замирає, наче вмурована.

– Що таке? – питає Марко, підіймаючись за нею. Анна не зводить очей із дверей. Вони прочинені, десь на три дюйми.

– Я впевнена, що зачиняла їх! – каже Анна, і голос її тремтить.

Марко стримано відповідає:

– Можливо, ти забула. Ти багато випила.

Та Анна його не слухає. Вона заходить всередину й біжить сходами нагору й через залу до дитячої кімнати, Марко ж – просто за нею. В дитячій, побачивши порожнє ліжечко, вона кричить.

## Розділ 2

Анна відчуває, як її власний крик бринить їй у голові, відбивається від стін – її крик скрізь. Потім вона замовкає і стоїть перед порожнім ліжечком нерухомо, затуливши рота рукою. Марко намацує вимикач. Вони обидва витріщаються на порожнє ліжко, де мало бути немовля. Неможливо, неможливо, але дівчинки там немає. Кора не могла вибратися з ліжечка сама. Їй лише піврочки.

– Викликай поліцію, – шепоче Анна, потім її вивертає, блювотиння стікає по її пальцях і дерев'яній підлозі, коли вона нахиляється. Дитячу кімнату, пофарбовану в ніжно-жовтий колір вершкового масла із намальованими на стінах трафаретними пустотливими баранцями, вмить наповнив запах жовчі й страху.

Марко не ворухиться. Анна дивиться на нього. Він стоїть, паралізований, шокований, біля порожньої колиски, ніби не може повірити в те, що сталося. Анна бачить жах та провину в його очах і починає голосити, видаючи жахливе пронизливе виття, ніби поранена тварина.

Марко й досі не може зрушити з місця. Анна проноситься крізь вітальню до їхньої спальні, хапає слухавку з тумбочки, набирає 911 – руки в неї тремтять – і вибльовує на телефон. Марко нарешті виходить із заціпеніння. Вона чує, як він ходить третім поверхом будинку, поки вона не може відвести очей від порожньої постелі, яку видно і крізь залу. Він перевіряє ванну нагорі й швидко проминає повз Анну, щоб подивитися в спальні для гостей, а потім і в останній кімнаті, розташованій під салою, – її вони перетворили на офіс. Поки він шукає, Анна відсторонено думає про те, нащо він це робить. Так, ніби якась частина її розуму відокремилася, набувши здатності міркувати логічно. Їхня дитина ще не могла пересуватися самостійно. Її не може бути ні у ванній, ні у спальні для гостей, ані в офісі.

Хтось її забрав.

Коли оператор служби надзвичайних ситуацій відповідає, Анна кричить у слухавку:

– Хтось украв нашу дитину!

Їй насилу вдається вгамувати емоції, щоб відповісти на питання оператора.

– Я зрозуміла вас, мадам. Спробуйте заспокоїтися. Поліція вже виїхала до вас, – запевняє оператор.

Анна кладе слухавку. Все її тіло тремтить. Вона відчуває, як нудота знову підступає до горла. Раптом вона усвідомлює, як це виглядатиме.

Вони залишили дитину вдома саму. Чи порушили вони закон? Напевне. Як вони все це пояснюватимуть?

Марко з'являється у дверях спальні, блідий, ніби хворий.

– Це твоя провина! – кричить Анна, вирячивши очі, та, відштовхнувши його, вибігає з кімнати. Вона кидається до ванної нагору, де знову блює, цього разу до зливальниці на підставці, потім змиває бруд із рук, що тремтять, і прополіскує рота. Краєчком ока вона помічає своє відображення у дзеркалі. Марко стоїть просто у неї за спиною. Їхні очі зустрічаються в дзеркалі.

– Пробач мені, – шепоче він. – Мені страшенно шкода. Це моя провина.

І йому справді шкода, атож. Та хоча він і визнає, що винний, Анна підіймає руку й щосили б'є по відображенню його обличчя у дзеркалі. Дзеркало розбивається на друзки, а вона, схлипуючи, сповзає на підлогу. Він намагається обійняти її, та вона відштовхує його й збігає сходами донизу. З долоні струменить кров, лишаючи червоний слід на поручні.

Дух нереальності просочує все, що відбувається потім. Затишний дім Анни та Марко раптом перетворюється на місце злочину. Анна сидить на канапі у вітальні. Хтось накинув їй на плечі ковдру, та вона досі тремтить. У неї шок. Поліцейські автівки припаркувалися на

вулиці біля будинку, їхні вогні мерехтять червоними вуглинами, пульсують на склі вікна, яке виходить не вулицю, блимають на блідих стінах. Анна нерухомо сидить на канапі й дивиться на них, немов загіпнотизована.

Марко дає поліції стислий опис дитини – голос йому зраджує – півроку, білява, блакитноока, важить приблизно шістнадцять фунтів, удягнена в одноразовий підгузок та однотонний блідо-рожевий комбінезончик. З ліжечка також зникла біла ковдра без візерунка.

Будинок кишить поліцейськими в уніформі. Вони розпорошуються будинком і починають методично його обшукувати. На деяких із них латексні рукавички, якими вони тримають набори для збирання речових доказів. Швидка несамолюбна біганина Анни й Марко по кімнатах, за кілька хвилин до приїзду поліції, нічого не дала. Пошукова бригада рухається повільно. Ясна річ, вони шукають не Кору – вони шукають доказів. Дитини тут уже нема.

Марко сидить на канапі поряд із Анною, обійнявши її, міцно притискаючи до себе. Їй хочеться вирватися, та вона цього не робить. Вона дозволяє його руці лишатися там, де вона є. Як це виглядатиме, якщо вона його відштовхне? Від нього тхне спиртним.

Тепер Анна звинувачує себе. Це її провина. Їй і хотілося б звинуватити Марко, але ж вона погодилася залишити дитину саму. Краще б вона лишилася вдома. Ні – краще б вона взяла Кору із собою до сусідів, щоб вона теж повеселилася в Синтії. Невже Синтія справді вигнала б їх і зіпсувала вечірку, яку влаштовувала для Грема? Це усвідомлення прийшло запізно.

Тепер усі звинувачуватимуть їх, і поліція, й усі решта. Так їм і треба за те, що залишили дитину саму. Вона б теж так подумала, якби це сталося з кимось іншим. Вона знає, як матері люблять пообговорювати інших, і знає, як приємно це слухати. Вона думає про те, що говоритимуть про неї в її компанії матусь, які зустрічаються раз на тиждень одна в одній вдома, щоб випити кави й попліткувати.

Зайшов хтось іще – то був стриманий чоловік у добре пошитому темному костюмі. Поліцейські в уніформі ставляться до нього з повагою. Анна підіймає голову, щоб подивитися на нього, ловить пронизливий погляд його блакитних очей і запитує себе, хто він такий.

Він підходить, сідає на одне з крісел навпроти Анни й Марко та представляється детективом Ресбаком. Потім нахиляється вперед.

– Розкажіть мені, що сталося.

Анна тієї ж миті забула прізвище детектива, чи воно просто не зафіксувалося в її свідомості. Вона вловила лише «детектив». Вона дивиться на нього – прямота і розум, які вона бачить за цими очима, дають їй надію. Він їм допоможе. Він допоможе знайти Кору. Вона намагається зосередитися, але не може. Вона водночас нашорошена й відсторонена. Вона просто витріщається детективу у вічі, лишивши Марко пояснювати, що сталося.

– Ми були за стінкою, – каже Марко, й видно, що він хвилюється. – У сусідів. – Раптом він замовкає.

– Так, – каже детектив.

Марко вагається.

– Де в цей час була дитина? – питає детектив.

Марко не відповідає. Йому не хочеться казати.

Анна, зібравшись, відповідає за нього, її обличчям течуть сльози:

– Ми залишили її тут, у ліжечку з радіонянею. – Вона дивиться на детектива, очікуючи реакції «Які жахливі батьки!», але він не проявляє жодних емоцій.

– Радіоняня була увімкнена, і ми постійно перевіряли, чи все добре. Щопівгодини. – Вона кидає погляд на Марко. – Ми ніколи б не могли подумати... – та вона не може закінчити речення. Вона затуляє рота рукою, притискаючи пальці до губ.

– Коли востаннє ви ходили до неї? – запитує детектив, дістаючи маленького записника із внутрішньої кишені піджака.

– Я ходила до неї опівночі, – каже Анна. – Я запам'ятала час. Ми ходили до неї щопівгодини, і тоді була моя черга. З нею все було гаразд. Вона спала.

– Я знову пішов до неї о пів на першу, – сказав Марко.

– Ви абсолютно впевнені, що правильно пам'ятаєте час?

Марко кивнув і втупився в підлогу.

– І то була остання перевірка перед тим, як ви повернулися додому?

– Так, – каже Марко, зводячи очі на детектива, нервово торсаючи рукою своє темне волосся. – Я ходив до неї о пів на першу ночі. То була моя черга. Ми дотримувалися графіка.

Анна кивнула.

– Скільки ви випили того вечора? – запитує Марко детектив.

Марко червоніє.

– У них була невеличка вечірка, у сусідів за стіною. Я випив кілька келихів, – визнає він.

Детектив повертається до Анни.

– А ви щось пили в гостях, місіс Конті?

Її обличчя горить. Матерям, які годують грудьми, пити не можна. Їй хочеться збрехати.

– Я пила вино за вечерею. Не знаю, скільки саме я випила, – сказала вона. – То було застілля.

Вона розмірковує про те, наскільки п'яною виглядає і що детектив про неї думає. Їй здається, що він бачить її наскрізь. Вона згадує, що зблювала в дитячій кімнаті. Чи відчуває він від неї запах алкоголю так, як вона відчуває його від Марко? Вона згадує про вдрузки розбите дзеркало у ванній, закривавлену руку, тепер перев'язану чистим рушником із кухні. Їй соромно за те, як вони зараз виглядають: п'яні батьки, які лишили свою шестимісячну доньку саму. Вона думає, чи висунуть їм звинувачення.

– Яке це має значення? – запитує Марко в детектива.

– Це може вплинути на достовірність ваших свідчень, – каже детектив прямо. Він не схильний засуджувати. Його, здається, цікавлять лише факти.

– О котрій ви пішли з вечірки? – запитує він.

– Було майже пів на другу, – відповідає Анна. – Я постійно перевіряла час на мобільному. Я хотіла вже піти. Я... Я мусила сходити до неї о першій – була моя черга – та мені здавалося, ми от-от зберемося додому, і я вмовляла Марко поквапитися. – Провина її роздирає. Якби вона не пропустила чергування о першій, чи зникла б її донька? А втім, було багато способів не допустити цього.

– Ви зателефонували в 911 о першій годині двадцять сім хвилин, – сказав детектив.

– Вхідні двері були відчинені, – пригадує Анна.

– Вхідні двері були відчинені? – повторює детектив.

– На три-чотири дюйми. Я впевнена, що зачиняла їх, коли ходила до неї опівночі, – каже Анна.

– Наскільки ви впевнені?

Анна думає про це. А чи справді вона була впевнена? Вона була цілком переконана в цьому, коли побачила прочинені двері. Але тепер, після всього, що сталося, чи могла вона бути певна бодай у чомусь? Вона повернулася до чоловіка.

– Ти впевнений, що не залишив дверей прочиненими?

– Я певен, – відрізує він. – Я не користувався передніми дверима. Я заходив через задні.

– Ви заходили через задні двері, – повторює детектив.

– Можливо, я й не зачинив їх на ключ, – визнає Марко, затуливши обличчя долонями.

Детектив Ресбак уважно дивиться на подружжя. Дитина зникла. Її викрадено з ліжечка – якщо батькам Марко та Анні Конті можна вірити – десь між 00:30 та 01:27 ночі незнайомою людиною або людьми, у той час як батьки були в гостях у сусідів за стіною. Двері були трохи

прочинені. Можливо, батько не замкнув задні двері на ключ – власне, коли приїхала поліція, вони були зачинені, але не замкнені. Мати, безсумнівно, шокована. Батько теж, здається, вбитий горем. Але відчувається, що тут щось не так. Ресбак розмірковує, що ж відбувається насправді.

Детектив Дженнінгз робить йому знак рукою.

– Вибачте, – каже детектив Ресбак і на мить залишає приголомшених батьків.

– Що таке? – тихо питає Ресбак.

Дженнінгз тримає маленький слоїк пігулок.

– Знайшли це в шафіці у ванній, – каже він.

Ресбак бере прозорий пластиковий контейнер у Дженнінгза й вивчає етикетку: анна конті, сертралін, 50 мг. Ресбак знав, що «Сертралін» – це потужний антидепресант.

– Дзеркало у ванній нагорі розбите, – каже йому Дженнінгз.

Ресбак киває. Він ще не був нагорі.

– Щось іще?

Дженнінгз хитає головою.

– Поки що більше нічого. У будинку, здається, чисто. Більше нічого начебто не вкрали.

Решту дізнаємося від експертів за кілька годин.

– Добре, – сказав Ресбак, віддаючи слоїк Дженнінгзу.

Він повертається до пари на канапі й продовжує ставити запитання.

Дивиться на чоловіка:

– Марко, – нічого, якщо я називатиму вас Марко? – що ви робили після того, як навідали дитину о дванадцятій тридцять?

– Я повернувся на вечірку, – сказав Марко. – Викупив цигарку в сусідів на внутрішньому дворіку.

– Ви були самі, коли палили?

– Ні, зі мною була Синтія, – на цих словах Марко червоніє. Ресбак це помічає. – Це сусідка, яка запросила нас на вечерю.

Увага Ресбака перемикається на дружину. Вона— приваблива жінка, з приємними рисами обличчя та блискучим каштановим волоссям, але зараз якась посіріла.

– А ви не палите, місіс Конті?

– Ні, я – ні. Але Синтія палить, – каже Анна. – Я лишилася за столом із її чоловіком, Гремом. Він ненавидить цигарковий дим, а оскільки то був його день народження, то я подумала, що буде нечемно лишити його самого в кімнаті. – А потім вона раптом випалює: – Синтія цілий вечір фліртувала з Марко, і мені було шкода Грема.

– Зрозуміло, – каже Ресбак. Він уважно розглядає чоловіка – той являє собою цілком гнітюче видовище. Він також виглядає знервованим і винним. Ресбак повертається до нього.

– Тож ви були на внутрішньому дворіку в сусідів десь після пів на першу. Приблизно як довго ви були на вулиці?

Марко безпорадно хитає головою.

– Може, п'ятнадцять хвилин, плюс-мінус.

– Ви нічого не чули, не бачили?

– Тобто? – чоловік, здається, в шоці. Він говорить якимось нечітко. Ресбак замислюється про те, скільки Марко випив.

Ресбак пояснює для нього.

– Очевидно, вашу дитину забрали між пів на першу та першою двадцять сім. Ви були надворі, кілька хвилин, після дванадцятої тридцять.

Він дивиться на чоловіка, чекає, поки той складе два і два.

– На мою думку, навряд чи хтось виносив би дитину посеред ночі через передні двері.

– Але ж вони були відчинені, – каже Анна.

– Я нічого не бачив, – каже Марко.

– За будинками з цього боку вулиці є доріжка, – каже детектив Ресбак. – Чи не помітили ви когось на цій доріжці? Може, щось чули, ну там, машину?

– Ні... Ні, здається, ні, – каже Марко. – Мені шкода. Я нічого не бачив і не чув. – Він знову затулює обличчя руками. – Я не звернув уваги.

Детектив Ресбак швидко оглянув місцевість перед тим, як прийти сюди й допитувати батьків. Йому здалося малоімовірним – хоча цілком не можна виключати – щоб невідомий виніс дитину через парадні двері на такій вулиці, як ця, ризикуючи бути поміченим. Будинки в ряду з'єднані один з одним і стоять близько до тротуару. Вулицю добре освітлено, і навіть пізно вночі тут багато машин і людей. Отже, це дивно – якщо тільки його не збивають з пантелику умисно – що парадні двері були відчинені. Команда експертів шукає відбитки пальців, але чомусь йому здавалося, що вони нічого не знайдуть.

Задні двері дають більше можливостей. У більшості будинків, включаючи будинок Конті, є окремий гараж, двері якого відкриваються на доріжку – ту, що за будинком. Задні дворики довгі та вузькі, розділені парканами, і на більшості з них, не виняток і подвір'я Конті, ростуть дерева, кущі або й цілі сади. Із заднього боку будинків досить темно – там, на відміну від зовнішнього боку, немає ліхтарів. Ніч темна, місяць не сяє. Хто б не забрав дитину, якщо ця людина вийшла крізь запасні двері, їй довелося би перетнути дворик і дійти до гаража, звідки є виїзд на доріжку. Шанси, що тебе помітять, поки ти донесеш викрадену дитину від задніх дверей до лишеної напоготові машини, значно менші, ніж якщо ти виходитимеш через парадні двері.

Команда Ресбака ретельно обшукала будинок, гараж та подвір'я. Жодного сліду зниклої дитини. Гараж Конті порожній, двері гаража прочинені навстіж навпроти виїзду. Сидячи на веранді за будинком, звісно, можна було нічого не помітити. Але напевно. Що звучує інтервал викрадення на п'ятнадцять хвилин, з 00:45 до 01:27 ночі.

– А ви в курсі, що у вас датчик руху не працює? – запитав Ресбак.

– Що? – каже чоловік, ошелешений.

– У вас на задніх дверях датчик руху – лампочка, що має загорятися, коли до них хтось наближається. Ви в курсі, що він не працює?

– Ні, – шепоче дружина.

Чоловік енергійно хитає головою.

– Ні, я... він працював, коли я приходив. А що з ним?

– Лампочку викрутили, – детектив Ресбак уважно дивиться на батьків. Замовкає на деякий час. – Це наводить мене на думку про те, що дитину забрали через задній вихід, віднесли в гараж, звідки виїхали, можливо, на машині, на доріжку. – Він чекає, але ні чоловік, ні жінка нічого не говорять. Він помічає, що дружина тремтить.

– Де ваша машина? – запитує Ресбак, нахилиючись уперед.

– Наша машина? – луною повторює Анна.

## Розділ 3

Ресбак чекає на їхню відповідь. Вона відповідає першою.

– На вулиці.

– Ви паркуєтеся на вулиці, хоча у вас є гараж за будинком? – питає Ресбак.

– Усі так роблять. Так зручніше, ніж обходити по стежинці, особливо у зимовий час. Більшість людей отримують дозволи на паркування і просто лишають машини на вулиці.

– Зрозуміло, – каже Ресбак.

– А що? – запитує дружина. – Яке це має значення?

Ресбак пояснює:

– Може бути, що цим ви спростили задачу викрадачеві. Якщо гараж був порожній, а двері гаража відчинені, то було відносно легко завести туди машину й покласти в неї дитину, поки машину ніхто не бачить. Було б, очевидно, набагато складніше – і вже точно ризикованіше, – якби в гаражі вже була машина. Тоді викрадачу загрожувало б бути поміченим на доріжці з дитиною.

Ресбак помітив, що чоловік зблід іще на півтона, якщо можливо було збліднути ще сильніше. Його блідість стала вражаючою.

– Ми сподіваємося знайти сліди взуття і шин біля гаража, – додає Ресбак.

– Звучить так, наче це було сплановано заздалегідь, – каже мати.

– А ви думаєте, ні? – запитує Ресбак.

– Я... Я не знаю. Я думала, що Кору забрали тому, що вона лишилася вдома сама, що злочинець просто скористався можливістю. Ніби хтось схопив її в парку, коли я на мить відволіклася.

Ресбак киває, наче розмірковує над її точкою зору.

– Розумію, – каже він. – Наприклад, мати лишає дитину гратися в парку, а сама відходить по морозиво до кіоску. Дитину хапають, коли вона стоїть до неї спиною. Таке буває. – Він зробив паузу. – Але я впевнений, що ви бачите різницю.

Вона дивиться на нього скляними очима. Йому слід нагадувати собі, що в неї, напевне, шок. Він же бачить подібні речі регулярно: це його робота. Він дивиться на це аналітичним поглядом, позбавленим емоцій. У нього немає вибору, якщо він хоче розкрити справу. Він знайде цю дитину, живу чи мертву, та з'ясує, хто її забрав.

Він сухо каже матері:

– Різниця полягає в тому, що той, хто забрав дитину, знав, що вона в будинку сама.

Батьки презирнулися між собою.

– Але цього ніхто не знав, – шепоче мати.

– Звісно, – додає Ресбак, – її могли забрати, і якби ви міцно спали поряд у спальні. Ми не можемо знати напевне.

Батькам простіше думати, що це сталося не тому, що вони лишили дитину без догляду. Що це могло статися й за інших обставин.

Ресбак питає:

– А ви завжди лишаєте двері гаража ось так відчиненими?

Чоловік відповідає:

– Інколи.

– І на ніч не замикаєте? Щоб вас не пограбували?

– Ми не тримаємо в гаражі нічого цінного, – каже чоловік.

– Якщо машина всередині, то ми зазвичай замикаємо двері, а так там майже нічого немає. Весь мій інструмент – у підвалі. Тут хороший район, але тут постійно вдираються в гаражі, то який сенс їх замикати?



Ресбак киває. Потім запитує:

– А яка у вас машина?

– «Ауді», – каже Марко. – А що?

– Хочу поглянути. Можна мені ключі? – запитує Ресбак. Марко з Анною спантеличено дивляться одне на одного. Тоді Марко встає, йде до приставного столика біля вхідних дверей та бере з вазочки пронизку з ключами. Він мовчки передає їх детективу та знов сідає на канапу.

– Дякую, – каже Ресбак. Потім нахилився вперед і вимовив із притиском, карбуючи кожен звук: – Ми з'ясуємо, хто це зробив.

Вони дивляться йому у вічі – обличчя матері розпливлося від плачу, очі батька припухли й червоні від випивки та переживань, обличчя одутле.

Ресбак киває Дженнінгу, і разом вони йдуть надвір оглянути машину. Подружжя мовчки сидить на канапі, проводжаючи їх поглядом.

Анна не розуміла, до чого хилить цей детектив. Нащо розпитує про машину – він, очевидно, щось підозрює. Вона знає, що коли зникає жінка, то перший підозрюваний – чоловік і, мабуть, навпаки. Але коли зникає дитина, невже підозра одразу падає на батьків? Напевно, що ні. Ну хто буде шкодити власній дитині? До того ж у них обох залізне алібі. Синтія та Грем зможуть це підтвердити. Вони ніяк не могли вкрати й сховати власну доньку. Та й нащо?

Вона знає, що околиці прочісують, що поліцейські ходять вулицями й стукають у двері та розпитують піднятих із ліжок людей. Марко дав поліції свіже фото Кори, яке вони зробили всього кілька днів тому. На ньому – щасливе біляве дитя з великими блакитними очима посміхається в камеру.

Анна сердиться на Марко – їй хочеться нагримати на нього, накинутися на нього з кулаками, але в їхньому будинку повно поліції, тож вона не наважується. Вона дивиться на його бліде пригнічене обличчя й розуміє, що він уже звинувачує себе. Вона знає, що самій їй не пройти через це. Вона повертається до нього і, схлипуючи, падає йому на груди. Він обхоплює її руками й міцно обіймає. Вона відчуває, як він тремтить, як важко й болісно б'ється його серце. Вона каже собі, що разом вони впораються. Поліція знайде Кору. Їм повернуть їхню доньку.

Але якщо ні, вона ніколи йому не пробачить.

Детектив Ресбак у своєму легкому костюмі виходить через парадні двері будинку Конті у спекотну літню ніч, а просто за ним – детектив Дженнінгс. Їм і раніше випадало працювати разом. Вони бачили таке, що хотіли б викреслити зі своєї пам'яті. Вони разом переходять на інший бік вулиці, уздовж якої, бампер до бампера, простяглися машини. Ресбак натискає кнопку, й фари «Ауді» спалахують яскравим світлом. Сусіди вже повиходили на ганки, в піжамах і літніх халатах. Тепер вони спостерігають за тим, як Ресбак і Дженнінгс ідуть до машини подружжя Конті. Ресбак сподівається на те, що хтось на вулиці щось знає або щось побачив і зголоситься поділитися.

Дженнінгс запитує упівголоса:

– Що скажеш?

Ресбак тихо відповідає:

– Я не оптиміст.

Ресбак вдягає пару латексних рукавичок, які передає йому Дженнінгс, і відкриває дверцята з боку водія. Він швидко оглядає салон, а потім обходить машину. Дженнінгс слідує за ним.

Ресбак відчиняє багажник. Обидва детективи зазирають усередину. Там порожньо. Й дуже чисто. Машині трохи більше року. Вона досі як нова.

– Люблю цей запах нових машин, – каже Дженнінгз.

Очевидно, що дитини тут немає. Але це не означає, що її тут не було, хай і короткий час. Можливо, експерти знайдуть волокнини рожевого комбінезончика, ДНК дитини – волосину, сліди слини чи навіть крові.

Без тіла цю справу розв'язати буде непросто. Але жодні батьки не покладуть дитину в багажник із добрими намірами. Якщо там знайдуть сліди зниклої дитини, він подбає про те, щоб її батьки згнили в пеклі. Якщо робота Ресбака чогось його й навчила, так це тому, що люди здатні майже на все.

Ресбак свідомий того, що дитина могла зникнути у будь-який час до вечірки. Він ще детально розпитує батьків про те, що вони робили напередодні, йому слід визначити, хто ще, крім батьків, останнім бачив дитину живою. Але він дізнається. Можливо, до матері приходила помічниця або ж прибиральниця чи сусідка – бодай хтось, хто бачив дитину живою та здоровою раніше того ж дня. Він визначить час, коли дитина точно була жива, і відштовхуватиметься від цього. Оці ввімкнені радіоянті, щопівгодинне чергування під час обіду в сусідів, виведений з ладу датчик руху, відчинені парадні двері – усе це може бути майстерною вигадкою, містифікацією батьків, спланованою для того, щоб забезпечити їм алібі й заплутати поліцію. Вони могли вбити дитину в будь-який час того ж дня – умисно чи випадково – покласти її до багажника та спекатися тіла ще до вечірки в сусідів. Або ж, якщо вони мислили ясно, то могли не покласти її до багажника, а посадити в автокрісло. Мертва дитина зовні не дуже відрізняється від заснулої. Залежить, звісно, від того, як її вбили.

Ресбак знав, що він цинік. Коли він починав, то не був таким.

Він наказав Дженнінгзу:

– Викликай собак, тренованих на пошук трупів.

## Розділ 4

Ресбак повертається до будинку, а Дженнінгз приєднується до поліцейських на вулиці. Ресбак бачить, що Анна схлипує на краю канапи, а співробітниця поліції сидить поряд із нею, поклавши руки їй на плечі. Марко поряд немає. Відчувши запах кави, Ресбак проходить на кухню, розташовану вглибині довгого вузького будинку. Кухню, вочевидь, перебудували, і відносно нещодавно. Тут усе зроблено за вищим розрядом, починаючи від білих шафок і закінчуючи дорогою технікою на гранітних стільницях. Марко перебував на кухні, стоячи біля кавоварки з похиленою головою і чекаючи, доки приготується кава. Він підвів очі, коли Ресбак зайшов, а потім знову похилив голову, вірогідно, ніяковіючи за своє намагання протверезити у такий спосіб. Западає незручна тиша. Марко тихо, не зводячи очей із кавоварки, запитує:

— Як вважаєте, що з нею сталося?

Ресбак відповідає:

— Поки не знаю. Але з'ясую.

Марко витягає кавник і наливає каву в три порцелянові чашки, що стоять на ідеально чистій кам'яній поверхні кухонної стійки. Ресбак помічає, що руки Марко тремтять, коли він наповнює чашки. Марко пропонує одну з них детективу, і той вдячно її приймає.

Марко йде з кухні до вітальні з двома іншими чашками.

Ресбак дивиться йому вслід, подумки готуючись до майбутніх подій. Викрадення дітей завжди складні для розслідування. По-перше, вони привертають увагу ЗМІ. По-друге, майже ніколи не закінчуються добре.

Він знає, що йому доведеться тиснути на цю пару. Це частина роботи.

Щоразу, коли його викликають на подію, Ресбак не знає, чого очікувати. Проте, коли йому вдається правильно скласти пазли, він ніколи не буває здивований. Здається, він просто більше не здатен дивуватися. Та йому завжди цікаво. Завжди хочеться *знати*.

Ресбак додає собі у каву молока й цукру, які виставив для нього Марко, і зупиняється у дверях кухні, з чашкою в руці. З того місця, де він стоїть, йому видно обідній стіл та буфет, обидва вочевидь старовинні. Вдалині виднілася повернута до кухні спинкою канапа із обивкою темно-зеленого вельвету, з-поза якої визирали потилиці Марко й Анни Конті. Праворуч від них – мармуровий камін, а над камином – велике полотно, написане олією. Ресбак не знає, як називається ця картина. Канапу обернено «лицем» до фасадного вікна, а між вікном і канапою стоїть журнальний столик і, довкола столика, два глибокі зручні крісла.

Ресбак повернувся до вітальні, на своє попереднє місце навпроти пари, до крісла, найближчого до каміна. Він помічає, як тремтить рука Марко, коли він підносить чашку до рота. Анна просто тримає чашку на колінах, ніби й не помічаючи, що вона там. Вона на якусь мить припинила плакати.

Зловісні вогні поліцейських машин досі танцюють на стінах. Бригада експертів працює тихо, зосереджено. Всередині жваво, але водночас атмосфера похмура, гнітюча.

Перед Ресбаком стоїть непросте завдання. Йому треба показати подружжю, що він працює на них, робить усе можливе для того, щоб знайти їхню викрадену дитину, – чим він, власне, і займається з рештою поліцейських – навіть попри те, що йому добре відомо, що у більшості випадків, коли дитина отак зникає, у цьому винні саме батьки. До того ж певні моменти викликають у нього недовіру. Але він лишатиметься об'єктивним.

— Мені дуже шкода, – починає Ресбак. – Я не можу навіть уявити собі, як вам складно. Анна дивиться на нього. Від його співчуття її очі вмиль наповнюються слізьми.

— Ну от кому треба красти нашу дитину? – жалібно запитує вона.

– Якраз це ми й намагаємося зрозуміти, – каже Ресбак, ставлячи чашку на журнальний столик і беручи записника.

– Може, це аж надто очевидне питання, та чи не маєте ви припущень щодо того, хто міг її забрати?

Вони обидва витріщаються на нього: яка дивна ідея. А втім, маємо те, що маємо.

– Ну, може, хтось крутився довкола вас останнім часом, цікавився вашою дитиною?

Вони обоє похитали головами.

– Чи є у вас припущення – будь-які, взагалі будь-які – про те, хто б міг хотіти заподіяти шкоду вашій дитині?

Він переводить погляд із Марко на Анну. Батьки знову хитають головами у цілковитій розгубленості.

– Будь ласка, подумайте ще, – каже Ресбак. – Не кваптесь. Має ж бути причина. Вона є завжди – просто її треба знайти.

Марко ніби є що сказати, але він вагається.

– Ну ж бо, – каже Ресбак, – не ті обставини, щоб відступати.

– Твої батьки, – каже нарешті Марко, повертаючись до дружини.

– А що мої батьки? – відказує вона, вочевидь здивована.

– У них є гроші.

– То й що?

Вона, здається, не розуміє, до чого він хилить.

– У них *багато* грошей, – каже Марко.

«Крига скресла», – подумав Ресбак.

Анна приголомшено дивиться на чоловіка. Можливо, вона бездоганна актриса.

– Ти про що? – каже вона. – Ти ж не думаєш, що хтось її забрав, щоб...

Ресбак не зводить з них очей. Вирази їхніх облич змінюються.

– О, це було б добре, – каже вона, дивлячись на нього, – правда? Якщо їм просто потрібні гроші, то мені повернуть дитину? Вони їй не зашкодять?

Надія в її голосі розчулює до сліз. Ресбак майже впевнений, що вона в цьому не замішана.

– Їй, мабуть, так страшно, – каже вона і знову розклеюється, схлипуючи в істеричі.

Ресбак хоче розпитати її про батьків. Коли дитину викрадено, час надзвичайно важливий. Натомість він повертається до Марко.

– Хто її батьки? – запитує він.

– Еліс та Річард Драйз, – відповідає Марко. – Річард її вітчим.

Ресбак записує це до записника.

Анна заспокоюється й відповідає.

– В моїх батьків дуже багато грошей.

– Наскільки багато? – запитує Ресбак.

– Я точно не знаю, – каже Анна. – Мільйони.

– Чи можна трохи конкретніше? – просить Ресбак.

– Думаю, в них близько п'ятнадцяти мільйонів, – відповідає Анна. – Та не можу сказати, що про це знають багато людей.

Ресбак дивиться на Марко. Він білий як крейда.

– Я хочу зателефонувати мамі, – каже Анна. Вона дивиться на годинник на камінній полиці, і Ресбак слідкує за напрямком її погляду. Чверть на третю ночі.

Анна не дуже ладнає з батьками. Коли вони з Марко з ними лаються, що трапляється часто, Марко каже, що в них дебільні стосунки. Може, воно й так, та це єдині батьки, які в неї є. Вони їй потрібні. Вона щосили намагається усе виправити, хоч це непросто.

Родина Марко зовсім інша. Вона велика й скандальна. Вони від душі горляють одне на одного, коли бачаться, а бачаться вони зрідка. Його батьки переїхали з Італії до Нью-Йорка до народження Марко й відкрили власну хімчистку та ательє. В них немає великих грошей, але їм вистачає. Вони не втручаються в життя Марко так, як це роблять заможні батьки Анни. Марко та його чотирьом братам і сестрам, рано викинутим із гнізда, доводилося самотійно дбати про себе. Марко жив своїм життям і за своїми власними правилами з вісімнадцяти років. З навчанням йому ніхто не допомагав. З батьками він бачиться нечасто, але вони й не займають у його серці багато місця. Не те що він герой іншого роману, але батьки Анни та їхні забезпечені друзі, що проводять час у «Грандв'ю голф» та «Кантрі клуб», саме так і вважають. Марко походить із законослухняної родини роботящих людей середнього класу, які непогано впоралися, але не більше того. Ніхто з друзів Анни, ані з коледжу, ані з роботи в галереї мистецтв, не вважав, що Марко їй не пара.

Так вважали тільки старі аристократи. А мати Анни саме з них. Батко Анни, Річард Драйз, власне, це її вітчим (її рідний батько трагічно загинув, коли їй було 4 роки), – успішний бізнесмен, але у її матері Еліс – мільйони.

Її заможні батьки насолоджуються своїми грошима, своїми багатими друзями. Будинком в одному з найкращих районів міста, членством у клубах «Грандв'ю голф» та «Кантрі клуб», розкішними машинами й відпустками у п'ятизіркових готелях. Тим, що вони змогли відправити Анну до приватної школи для дівчат, потім до престижного університету. Що старшим стає батько Анни, то більше йому подобається вдавати, що це він заробив усі ті гроші, але це не так. Він запишався. Став самозакоханим.

Коли Анна «зійшлася» з Марко, її батьки поводитися так, ніби наближається кінець світу. Марко був квінтесенцією поганого хлопчика. Він був небезпечно привабливим – білолиций як на італійця, темноволосий, задумливі очі – він дещо скидався на бунтівника, особливо коли не голився. Та коли він побачив Анну, в його очах засвітився теплий вогник, а усмішка в нього була на мільйон. І коли він кликав її «маленька», їй було несила опиратися. Вечір, коли він уперше з'явився в будинку її батьків, щоб забрати її на побачення, став одним із визначальних моментів її юності. Їй було двадцять два. Її мати розповідала їй про милого хлопця, юриста, сина друзів родини, який був зацікавлений у зустрічі з нею. Анна нетерпляче пояснила, що вона вже зустрічається з Марко.

– Так, але... – сказала мати.

– Що але? – запитала Анна, схрестивши руки на грудях.

– Ти ж не ставишся до нього всерйоз? – сказала мати.

Анна досі пам'ятає вираз обличчя матері. Розгубленість, зніяковіння. Мати думала про те, як це взагалі виглядатиме. Як вона пояснить своїм друзям, що її донька зустрічається із хлопцем, який і сам ніхто, і звати його ніяк, який працює барменом в італійському ресторані й ганяє на мотоциклі. Її мама забула про диплом бізнес-факультету, який Марко отримав у тому ж університеті, який батьки Анни вважали достатньо хорошим для своєї доньки. Їх не захоплювало те, як він працював ночами заради навчання. Може бути, що жодної більш гідної людини для їхньої маленької донечки просто не існувало.

А потім – бездоганне видовище – Марко на своєму «Дукаті», що гарчить, немов розлючений тигр, під'їжджає до батьківського будинку Анни, звідки вона впливає просто в його обійми, за чим її мама спостерігає з-поза фіранок. Він міцно цілує її, лишаючись верхи на мотоциклі, й передає їй вільний шолом. Вона залазить на байк і вони з ревінням несуться геть, шліфуючи дрібні, педантично впорядковані камінці виплесками пробудженої енергетики. Саме в той момент вона вирішила, що закохалася.

Але ми не лишаємося двадцятидворічними назавжди. Ми виростаємо. Все змінюється.

– Я хочу зателефонувати мамі, – повторює Анна.

Стільки всього відбулося, невже вони повернулися додому, до порожньої колиски, лише годину тому?

Марко бере слухавку й передає їй, потім повертається на канапу й складає руки на грудях – він здається напруженим.

Анна набирає номер. Вона починає плакати, не встигнувши навіть натиснути на всі цифри. Йдуть гудки, мати відповідає.

– Мам, – каже Анна, і слова її перетворюються на суцільне схлипування.

– Анно? Що сталося?

Нарешті Анна спромагається щось промовити:

– Хтось викрав Кору.

– О господи, – каже мама.

– Поліція вже тут, – каже їй Анна. – Можете приїхати?

– Ми будемо, Анно, – каже мати. – Тримайся. Ми з батьком уже їдемо.

Анна кладе слухавку й починає плакати. Її батьки приїдуть. Вони завжди їй допомагали, навіть коли були на неї злі. Цього разу вони страшенно розсердяться – на неї й на Марко, особливо на Марко. Вони люблять Кору, свою єдину онуку. Що вони подумують, коли дізнаються про те, що вони з Марко накоїли?

– Вони вже їдуть, – каже Анна Марко та детективу. Вона дивиться на Марко, потім відводить очі.

## Розділ 5

Марко почувається вигнанцем: він часто почувається саме так, коли в кімнаті з'являються батьки Анни. Навіть тепер, коли Кора зникла, він відчуває, що ним нехтують, тоді як ті троє – його схиблена дружина, її завжди незворушна мати та властолюбний батько – об'єднуються в родинний трійчастий союз. Часом він лише дещо відокремлений, часом – повністю виключений. Але знову ж таки – він знав, на що йшов, одружуючись із нею. Він думав, що зможе із цим жити.

Він, зайвий, стоїть попід стіною вітальні, спостерігаючи за Анною. Вона сидить посередині канапи, мати – поряд із нею, притягнувши Анну до себе, щоб заспокоїти. Батько розташувався дещо віддалік, випроставшись, поплескуючи доньку по плечу. Ніхто не дивиться на Марко. Ніхто не пропонує підтримки йому. Марко почувається ні в сих ні в тих у власному будинку.

Але, щонайгірше, він був до смерті наляканий, виснажений. Усе, чого він прагне, – знову побачити Кору в її колісці, він волів би, аби усього цього ніколи не ставалося.

Він відчуває, що детектив на нього дивиться. Тільки він звертає увагу на Марко. Марко умисно ігнорує його, хоча, можливо, й не варто було цього робити. Марко знає, що він підозрюваний. Детектив увесь час на щось натякає, відколи з'явився тут. Марко почув, як офіцери в будинку шепотілися про виклик собак. Він не дурний. Не було би потреби викликати собак, якби вони не підозрювали, що Кору вбили в будинку. Поліція вочевидь вважає, що вони з Анною вбили дитину.

Нехай собі приводять собак – він не боїться. Можливо, поліція постійно стикається з тим, що батьки вбивають своїх дітей, але він би *ніколи* не завдав шкоди своїй доньці. Кора для нього – усе. Вона була єдиним промінчиком світла в його житті, єдиним нескінченним джерелом радості, особливо протягом останніх кількох місяців, коли Анна дедалі глибше впадала в депресію, втрачаючи себе. Здається, його дружина стала цілком чужою. Що сталося із вродливою привабливою жінкою, з якою він одружився? Усе спаскудилося. Але їм із Корою було добре удвох, вони перечікували разом, чекали, коли мама повернеться до нормального стану.

Батьки Анни тепер зневажатимуть його ще сильніше. Вони швидко пробачать Анні. Вони здатні пробачити їй майже все – навіть те, що вона лишила дитину якомусь хижаків на поталу, навіть це. Але йому – йому вони ніколи, ніколи не пробачать. Вони стоїчно переживатимуть цю катастрофу – вони завжди поведуться стоїчно, на відміну від їхньої емоційної доньки. Можливо, вони можуть навіть застерегти Марко та Анну від їхніх помилок. Цього вони прагнуть найбільше. Навіть зараз він бачить, що батько Анни дивиться понад голови Анни та її матері, насупившись так, що між бровами залягла глибока борозна, і зосередившись на проблемі, на проблемі, створеній Марко, – на тому, як її розв'язати. Думаючи про те, як йому прийняти цей виклик і вийти із ситуації переможцем. Можливо, він зможе перевірити Марко ще раз, коли це дійсно багато важить. Марко зневажає свого тестя. Це взаємно.

Але єдине, що зараз має значення, – це повернути Кору. Решта – пусте. На думку Марко, це складна невротична родина, але вони всі люблять Кору. Він зморгує сльози, які знову підступили до очей.

Детектив Ресбак зауважив прохолоду в стосунках батьків Анни та їхнього тестя. У більшості випадків подібні бар'єри розмиваються у скрутних ситуаціях, хай навіть ненадовго. Але це не просто скрутна ситуація. Це історія, в якій батьки начебто залишили дитину вдома саму і останню викрали. Спостерігаючи за тим, як родина скупчилася на канапі, він одразу розуміє: батьки не звинувачуватимуть ні в чому свою обожнювану донечку. Чоловік же буде

цапом-відбувайлом – усю провину звалять на нього, справедливо це чи ні. І скидається на те, що він про це знає.

Батько Анни встає з канапи та підходить до Ресбака. Він високий, широкоплечий, із коротким сталевим-сивим волоссям. У ньому спостерігається якась упевненість, що межує з агресією.

– Детективе?

– Детектив Ресбак, – підказує той.

– Річард Драйз, – каже чоловік, простягаючи детективові руку.

– Розкажіть, що ви робите для того, щоб знайти мою онуку, – чоловік говорив тихо, але владно; він звик бути головним.

Ресбак пояснює йому:

– Офіцери прочісують місцевість, опитують усіх, шукають свідків. У будинку та довкола нього працюють експерти. Ми надіслали опис дитини до місцевих та національних ЗМІ. Незабаром вони проінформують людей. Можливо, нам пощастить і ми знайдемо щось на камерах відеоспостереження, – тут він зробив коротку паузу. – Ми сподіваємося швидко знайти зачіпки.

Подумки ж Ресбак не наважується промовити: *«Ми робимо все можливе, але, може статися, цього буде недостатньо для порятунку вашої онуки»*. З досвіду йому відомо, що розслідування можуть затягуватися, якщо не відбувається потужного прориву на початку. В маленької дівчинки замало часу, якщо вона взагалі ще жива.

Драйз підходить ближче до нього, так близько, що Ресбак відчуває запах його лосьйону після гоління. Драйз кидає через плече погляд на доньку і каже ще тихше:

– Усіх збоченців перевірили?

Ресбак дивиться на цього великого чоловіка. Він єдиний зміг вкласти найгірше у слова.

– Ми перевіряємо всіх, про яких нам відомо, проте завжди лишаються ті, про яких ми не знаємо.

– Це вб'є мою доньку, – бурмоче Річард Драйз собі під носа, дивлячись на неї.

Ресбак розмірковує над тим, чи відомо батькові про післяпологову депресію доньки. Можливо, зараз не час питати. Натомість він хвилику вичікує й каже:

– Ваша донька згадала про те, що ви досить заможна людина. Це так?

Драйз киває:

– Можна так сказати.

Він поглянув на Марко, але той втупився в інший бік, на Анну.

Ресбак запитує:

– Як ви думаєте, чи може в цього злочину бути фінансовий мотив?

Чоловік спершу видається здивованим, але потім замислюється над цим.

– Не знаю. А ви думаєте, що в цьому річ?

Ресбак злегка похитує головою:

– Ми ще не знаємо. Це, звичайно, не виключено.

Він дозволяє Драйзу обмірковувати це припущення.

– Чи є хтось у вашому бізнесі, можливо, хто заздрить вам?

– Ви вважаєте, що хтось міг украсти мою онучку заради того лишень, аби втамувати заздрість до мене? – чоловік, вочевидь, шокований.

– Я просто запитую.

Річард Драйз не відкидає цієї ідеї одразу ж. Або ж у нього величезне его, – думає Ресбак, – або ж за довгі роки він собі нажив достатньо ворогів, щоб вважати це за можливе. Нарешті Драйз хитає головою:

– Ні, на думку не спадає нікого, хто б міг таке зробити. В мене немає ворогів, принаймні мені про них не відомо.



– Це не дуже вірогідно, – погоджується Ресбак, – але часом трапляються дивні речі.

Він невимушено запитує:

– А що у вас за бізнес, містере Драйз?

– Пакування й маркування.

Він підіймає очі й зустрічається поглядом із Ресбаком.

– Ми мусимо знайти Кору, детективе. Вона моя єдина онучка. – Він плескає Ресбака по плечу й каже: – Тримайте мене в курсі, добре?

Він дістає з кишені візитівку й відвертається.

– Телефонуйте мені в будь-який час. Хочу знати, що відбувається.

За мить заходить Дженнінгз і говорить Ресбаку на вухо:

– Собаки прибули.

Ресбак киває і йде, лишаючи приголомшену родину в кімнаті.

Він виходить на вулицю до кінолога. Біля будинку припарковано вантажівку загону К-9<sup>1</sup>. Ресбак упізнає кінолога, це коп на прізвище Темпл. Вони вже працювали разом. Порядний чоловік, свою справу знає.

– Що там у нас? – запитує Темпл.

– Дитина зникла з ліжкадесь після півночі, – відповідає Ресбак.

Темпл похмуро киває. Ніхто не любить справи про зникнення дітей.

– Їй півроку, тож сама вона не пересувається.

Це не той випадок, коли дитина прокинулася вночі, пішла собі блукати вулицею, втомилася і сховалася в якомусь сарайчику в саду. Якби то було так, вони б використали собак, щоб піти за запахом дитини. Цю дитину винесли з будинку.

Ресбак викликав тренованих на трупний запах собак для того, щоб за допомогою них встановити, чи не була дитина вже мертвою в будинку чи в машині. Натреновані собаки можуть відчувати запах смерті – на поверхнях, на тканинах – протягом двох-трьох годин. Хімія тіла після смерті змінюється швидко, проте не миттєво. Якщо дитину вбили й одразу ж забрали – собаки нічого не відчують, але якщо її забрали за деякий час – собаки можуть допомогти. Ресбак розуміє, що інформація, отримана завдяки пошуковим собакам, не має жодної ваги для доказової бази в суді, зокрема якщо не знайдено тіло. Але він відчайдушно намагається добути будь-яку інформацію, яку тільки вдасться. Ресбак вичавить користь із кожного інструменту слідства. У пошуках правди він невтомний. Він мусить дізнатися, що сталося.

Темпл киває:

– Почнімо.

Він підходить до задньої частини вантажівки, відкриває дверцята. Звідти вистрибують два однакових чорно-білих англійських спанієлів-спрінгерів. Темпл скеровує їх голосом і руками. Собаки без повідців.

– Почнемо з машини, – каже Ресбак.

Він підводить їх до «Ауді» подружжя Конті. Собаки йдуть поряд із Темплом, демонструючи ідеальну слухняність. Криміналісти вже там. Побачивши собак, вони мовчки відступають.

– Що там у нас? Я можу запустити собак? – запитує Ресбак.

– Так, ми закінчили. Давайте, – відповідає один із експертів.

– Вперед, – командує Темпл собакам.

Собаки починають працювати. Вони обходять довкола машини, приношуючись. Вони застрибують до багажника, потім на задне сидіння, потім на переднє і швидко вистрибують.

---

<sup>1</sup> Кінологічний загін. (Тут і далі прим. перекл.)

Вони підходять до кінолога, сідають поряд і дивляться вгору. Він дає їм винагороду й хитає головою:

– Тут чисто.

– Спробуємо всередині, – каже Ресбак із полегшенням. Він сподівається на те, що дитина ще жива. Він хоче помилитися щодо батьків. Він хоче знайти її. Потім він нагадує собі, що не має права сподіватися. Слід лишатися об'єктивним. Він не може дозволити собі поринати у свої справи емоційно. Інакше він просто не виживе.

Собаки нюхають повітря, підіймаючись сходами, і заходять до будинку. Всередині кінолог веде їх нагору, і вони починають з дитячої.

## Розділ 6

Анна сіпається, коли собаки заходять, відштовхує плечем руку матері й непевно встає. Вона мовчки, без жодного слова, спостерігає за кінологом із двома собаками.

Вона відчуває, що Марко підійшов до неї.

– Вони привели слідовиків, – каже вона. – Слава Богу. Тепер, можливо, щось з'ясується.

Вона відчуває, що він хоче взяти її за руку, але відштовхує його.

– Я хочу подивитися.

Детектив Ресбак виставляє перед нею долоню:

– Краще вам лишитися тут і дати собакам виконати свою роботу, – каже він м'яко.

– Вам потрібен її одяг? – запитує Анна. – Може, те, що вона носила, а я ще не встигла випрати? Я можу принести з пральні, вона внизу.

– Це не слідовики, – каже Марко.

– Що? – запитує Анна, повертаючись до нього.

– Це не собаки-слідовики. Це собаки для пошуку трупів, – каже Марко.

І тут до неї доходить. Вона повертається до детектива, біла як стіна.

– Ви думаєте, що це ми її вбили!

Її вигук шокує всіх. Усі завмирають, приголомшені. Анна помічає, що мати приклала руку до рота. На обличчі батька вимальовується гнів.

– Це казна-що! – гаркає Річард Драйз, обличчя його червоне, як цеглина. – Не можете ж ви всерйоз припускати, що моя донька завдала шкоди своїй дитині!

Детектив нічого не відповідає.

Анна обертається до батька. Він завжди захищав її, скільки вона себе пам'ятає. Але тепер він майже нічим не може зарадити. Хтось викрав Кору. Вперше в житті, дивлячись на батька, Анна усвідомлює, що вперше бачить його наляканим. Він боїться за Кору? Чи за неї? Чи справді поліція вважає, що вона вбила власну дитину? Вона не наважується поглянути на матір.

– Ви мусите робити свою роботу і знайти мою онучку! – говорить її батько детективу, намагаючись приховати страх войовничістю.

Якусь мить усі мовчать. Усе видається таким дивним у ту секунду, що ніхто не розуміє, що можна сказати. Вони слухають шарудливе клацання собачих кігтів по дерев'яній підлозі поверхом вище.

Ресбак каже:

– Ми робимо все можливе для того, щоб знайти вашу внучку.

Анна в неймовірному напруженні. Вона хоче, щоб їй повернули маля. Вона хоче, щоб Кора була ціла й неущкоджена. Вона не може винести думки про те, що її дитина страждає, що їй боляче. Анна відчуває, що може знепритомніти, і падає на канапу. Мати одразу ж обіймає її, ніби намагаючись захистити. Відтепер вона не дивитиметься на детектива.

Собаки жваво стрибають сходами вниз. Анна підіймає очі, щоб поглянути, як вони спускаються. Кінолог хитає головою. Собаки заходять до вітальні, і всі: Анна, Марко, Річард і Еліс Драйз – раптом завмирають, ніби щоб не привертати їхньої уваги. Анна сидить, перелякана, на канапі, поки два собаки нюхають повітря й бігають уздовж килимів, перевіряючи вітальню.

Потім вони підходять і обнюхують її. Поліцейський стоїть у неї за спиною та спостерігає за тим, що робитимуть собаки, можливо, сподіваючись заарештувати її чи Марко просто зараз. Анна, зомліваючи від страху, панічно думає, *що їй робити, раптом собаки почнуть на неї гарчати.*

Усе довкола пливе. Анна знає, що вони з Марко не вбивали своєї дитини. Але вона безпорадна й налякана, також вона знає, що собаки можуть відчутти її страх.

Вона згадує про це тепер, зазираючи в їхні майже людські очі. Собаки обнюхують її та її одяг, і вона відчуває, як важко вони дихають і як смердять, – і зіщулюється. Вона намагається не дихати. Вони переходять від неї до батьків і Марко, що самотньо стоїть біля каміну. Коли собаки нічого не знаходять ані у вітальні, ані в їдальні та йдуть на кухню, Анна вчавлюється в подушки канапи з полегшенням. Їй чути, як вони швидко перебирають лапами по кухонних кахлях, а потім бігцем спускаються задніми сходами до підвалу. Ресбак іде за ними.

Родина сидить у вітальні в очікуванні, коли ця частина розслідування закінчиться. Анні не хочеться ні на кого дивитися, тож вона втупила погляд у годинника на камінній полиці. Хвилини минають – у ній лишається дедалі менше надії. Вона відчуває, що її дитина все далі й далі від неї.

Анна чує, як відчиняються задні двері на кухні. Вона уявляє, як собаки пробігають заднім подвір'ям, потім через садок, обнюхують гараж і газон. Вона не зводить очей із годинника, але бачить собак у гаражі – вони копирсаються довкола розбитих глиняних горщиків та іржавих граблів. Вона сидить, виструнчившись, чекаючи, коли вони загарчать. Нашорошена, вона чекає. Вона згадує про зламаний датчик руху.

Нарешті Ресбак повертається:

– Собаки нічого не знайшли, – каже він. – Це хороші новини.

Анна чує, як мати поряд із нею видихає з полегшенням.

– Отже, тепер ми можемо справді почати її шукати? – питає Річард Драйз.

Детектив каже:

– Ми серйозно налаштовані знайти її, повірте.

– Тож, – каже Марко трохи ображено, – що далі? Що можна зробити?

Ресбак відповідає:

– Нам доведеться поставити вам обом велику кількість питань. Ви можете знати щось, що може допомогти, і самі цього не усвідомлювати.

Анна дивиться на Марко сповненим сумнівами поглядом. *Ну що вони можуть знати?*

Ресбак додає:

– І нам необхідно, щоб ви поспілкувалися зі ЗМІ. Хтось міг щось бачити чи, можливо, побачить завтра чи післязавтра, але якщо вони про це не дізнаються, то не складуть цього до купи.

– Гаразд, – різко каже Анна. Вона зробить усе необхідне для повернення своєї дитини, попри те, що зустріч із медійниками її жахає. Марко теж киває, хоча й видається знервованим. На якусь мить Анна замислюється про своє волосся, що звисає ріденькими пасмами, про розпухле від плачу обличчя. Марко бере її руку й міцно стискає.

– Як щодо винагороди? – пропонує батько Анни. – Ми могли б запропонувати винагороду за інформацію. Гроші я виділю. Якщо хтось бачив щось і боїться висунутися, то подумає ще раз, якщо сума його привабить.

– Дякую, – каже Марко.

Анна просто киває.

Дзеленчить телефон Ресбака. Це детектив Дженнінгз – він обходив усі будинки на вулиці один за одним.

– Можливо, ми щось знайшли, – каже він.

Ресбак відчуває знайоме напруження в животі – їм відчайдушно потрібен бодай якийсь натяк. Він швидко виходить з будинку Конті й за кілька хвилин опиняється перед будинком, розташованим за їхнім, по інший бік доріжки.

Дженнінгз чекає на нього на першій сходинці. Дженнінгз стукає у двері ще раз, і їх одразу ж відчиняє жінка, на вигляд років п'ятдесяти. Видно, що її підняли з ліжка. На ній халат, волосся заколоте шпильками. Дженнінгз представляє її: Пола Демпсі.

– Я детектив Ресбак, – каже детектив, показуючи жінці своє посвідчення.

Вона запрошує їх до вітальні, де у кріслі сидить, цілком уже прокинувшись, її чоловік у штанах від піжами та зі скуйовдженим волоссям.

– Пані Демпсі, можливо, бачила щось важливе, – каже Дженнінгз.

Коли вони влаштовуються, він каже:

– Розкажіть детективу Ресбаку те, що сказали мені. Про те, що ви бачили.

– Добре, – каже вона й облизує губи. – Я була нагорі у ванній. Я встала прийняти аспірин, тому що в мене боліли ноги від того, що вранці я поралася в саду.

Ресбак киває, заохочуючи її продовжувати.

– Вночі було так спекотно, що ми лишили вікно у ванній відчиненим, щоб утворився протяг. Вікно виходить на задню доріжку. Будинок Конті за цим ось будинком, за два від нашого.

Ресбак знову киває, він занотовує розташування будинку відносно дому Конті. Він слухає дуже уважно.

– Я між іншим, ненароком визирнула у вікно. Моє вікно виходить якраз на доріжку. Мені було добре все видно тому, що я не вмикала у ванній світла.

– І що ви побачили? – питає Ресбак.

– Машину. Я бачила, як доріжкою їхала машина.

– Яка саме машина? В якому напрямку вона рухалася?

– Вона рухалася проїздом у бік мого будинку від будинку Конті. Можливо, вона виїхала з їхнього гаража, а може, з боку будинків удаліні.

– Що то була за машина? – запитує Ресбак, виймаючи записника.

– Не знаю. Я не знаюся на машинах. Шкода, що мій чоловік цього не бачив, він би точно вам відповів.

Вона кидає погляд на чоловіка, а той лише здвигає плечима на знак того, що нічим не може допомогти.

– Але, звісно, тоді я не думала нічого такого.

– Можете описати машину?

– Вона була невеличка, думаю, темна. Але фари були вимкнені – саме тому я й звернула на неї увагу. Мені видалося це дивним.

– Ви бачили водія?

– Ні.

– Хтось був на пасажирському сидінні?

– Не думаю, але точно сказати не можу. Було погано видно. Можливо, то була електрична машина або гібрид, тому що вона рухалася дуже тихо.

– Ви впевнені?

– Ні, не впевнена. Але зазвичай із проїзду долинає звук, а ця машина була дуже тихою, може, ще й через те, що ледве повзла.

– Не знаєте, о котрій це було?

– Я подивилася на годинник, коли встала. У мене біля ліжка цифровий будильник. Було 00:35 ночі.

– Ви цілком упевнені щодо часу?

– Так, – відказує вона. – Цілком.

– Ви не пам'ятаєте ще якихось подробиць про машину, бодай щось? – запитує Ресбак.  
– Дводверна? Чотиридверна?

– Вибачте, – каже вона. – Не пам'ятаю. Я не помітила. Пам'ятаю тільки, що маленька.

– Я б хотів визирнути в те вікно, якщо ви не проти, – каже Ресбак.

– Звісно.

Вона веде їх сходами нагору, до ванної у глибині будинку.

Ресбак виглядає у відчинене вікно. Вдалих ракурс – проїзд видно добре. Ліворуч він бачить гараж Конті, жовту поліцейську стрічку довкола нього. Йому видно, що гараж досі відчинений. Як шкода, що вона не вийшла бодай на дві хвилини раніше. Вона могла би побачити, як машина з вимкненими фарами виїжджає з гаража подружжя Конті, якщо це дійсно було так. Якби ж тільки знайшовся свідок, який бачив цю машину в гаражі або як вона звідти виїздить о 00:35 ночі. Але та машина могла їхати звідки завгодно.

Ресбак дякує Полі та її чоловікові, вручає свою візитівку, і вони з Дженнінгзом виходять. Поліцейські зупиняються на тротуарі. Світає.

– Що думаєте? – питає Дженнінгз.

– Цікаво, – каже Ресбак. – Час. І той факт, що фари були вимкнені.

Інший детектив киває.

– Марко ходив до дитини о пів на першу. Машина їхала з боку гаража Конті о 00:35. Без світла. Можливо, спільник.

Так батьки стали його головними підозрюваними.

– Візьми кілька людей і поговоріть з усіма, чії гаражі виходять на проїзд. Я хочу знати, хто їхав на машині о 00:35, – каже Ресбак. – Пройдіть по всіх будинках і спробуйте з'ясувати, чи не визирав ще хтось у вікно і чи не бачили вони чогось іще.

Дженнінгз киває:

– Гаразд.

Анна міцно тримає Марко за руку. Вона ледве не знепритомніла перед виходом до преси. Їй довелося сісти й опустити голову між колін. Сьома ранку, минуло вже кілька годин із моменту викрадення Кори. З десятків журналістів і фотографів чекають на вулиці. Анна завжди була замкненою людиною, такий надмір уваги для неї – тортура. Вона ніколи її не шукала. Але тепер Анна та Марко вимушені залучити ЗМІ. Їм потрібно, щоб Кора з'явилася на шпальтах усіх газет, на всіх каналах, в Інтернеті. Не можна просто взяти й викрасти дитину з чужого будинку й лишитися непоміченим. Довкола багато людей. Хтось обов'язково щось розповість. Анна та Марко мають це зробити, хоча й знають, що стануть мішенями злоязиких видань, якщо все впливе. Вони – батьки, які лишили без нагляду немовля, покинули свою донечку саму вдома. І тепер хтось украв її. Та вони просто хіт сезону.

Вони домовилися підготувати заяву, записували її за журнальним столиком – детектив їм допомагав. У заяві не згадувалося про те, що в момент викрадення дитина була вдома сама, проте Анна не сумнівалася, що рано чи пізно про це дізнаються. Вона відчувала, що варто впустити медіа у своє життя, і краю цьому не покладеш. Ніщо вже не буде особистим. Вони з Марко стануть сумнозвісними горе-батьками таблоїдів у супермаркетах. Їй соромно і страшно.

Анна та Марко виходять на ганок через парадні двері. Детектив Ресбак стоїть поряд з Анною, а детектив Дженнінгз – поряд із Марко. Анна спирається на руку чоловіка, ніби от-от впаде. Вони домовилися, що заяву виголосить Марко, – Анні просто не стане сил. Вона виглядає так, ніби перший же сильний подув вітру може збити її з ніг. Марко вдивляється у натовп репортерів, зіщулюється, переводить погляд на папірець, що помітно тремтить у його руках. Спалахи камер безперервно блимають.

Анна дивиться на все це, ошелешена. Вулицю запружили репортери, фургони, телекамери, оператори, устаткування й дрони, люди, що тримають мікрофони біля сильно загримованих облич. Вона бачила таке по телевізору, все було саме так. Але тепер вона по інший бік екрана. Усе це видається нереальним, ніби відбувається не з нею. Вона почувається дивно,

якось безтілесно, ніби водночас і стоїть на першій сходинці ганку, роззираючись довкола, і дивиться на все згори й трохи зліва.

Марко підіймає руку, показуючи, що хоче сказати. Натовп раптом замовкає.

– Я хотів би прочитати заяву, – пробурмотів він.

– Голосніше! – кричить хтось із тротуару.

– Зараз я прочитаю заяву, – каже Марко вже голосніше й чіткіше. Потім він читає, його голос потроху набуває впевненості:

– Сьогодні вночі, між пів на першу й пів на другу, нашу прекрасну маленьку донечку Кору викрала з її ліжка невідома особа чи особи. – Він робить коротку паузу, щоб зібратися. З натовпу не долинає жодних звуків. – Їй півроку. В неї біляве волосся та блакитні очі, вага приблизно шістнадцять фунтів. На ній одноразовий підгузок і простий світло-рожевий комбінезон. З ліжка зникла також її біла ковдра.

– Ми любимо Кору понад усе. Ми хочемо повернути її. Ми звертаємося до того, хто її забрав, хто б ви не були, *будь ласка*, будь ласка, поверніть її цілою та неушкодженою. – Марко переводить погляд із папірця на людей. Він плаче й має перерватися, щоб витерти сльози. Анна стиха схлипує поряд із ним, вдивляючись у море облич.

– Ми й не маємо уявлення, хто й навіщо викрав нашу безневинну дитину. Ми просимо вас про допомогу. Якщо ви щось бачили або чули, будь ласка, повідомте поліції. Ми готові запропонувати значну винагороду за інформацію, яка допоможе в пошуках нашої дитини. Дякуємо.

Марко повертається до Анни, і вони падають одне одному в обійми під блискотіння спалахів.

– Назвіть розмір винагороди! – вигукують із натовпу.

## Розділ 7

Ніхто не розуміє, як можна було таке пропустити, але невдовзі після закінчення прес-конференції на ганку до детектива Ресбака підходить поліцейський, тримаючи двома пальцями вдягнутої в рукавичку руки світло-рожевого комбінезончика. Погляди всіх, хто є в кімнаті: детектива Ресбака, Марко, Анни та її батьків – Еліс і Річарда – приростають до цього предмета.

Ресбак зривається з місця:

– Де ви це знайшли? – збуджено запитує він.

– О! – виривається в Анни. Усі переводять погляд із поліцейського на неї. Вона стала мертво-блідого на вигляд. – Це було в кошику для білизни в дитячій кімнаті? – допитується Анна, підводячись.

– Ні, – каже поліцейський, – це було під подушкою сповивального столика. Ми пропустили його під час першої перевірки.

Ресбак страшенно роздратований. Як можна було таке пропустити!?

Анна червоніє, їй, здається, ніяково:

– Пробачте. Я, мабуть, переплутала. Кора була в ньому ввечері. Я перевдягнула її після останнього годування. На цей комбінезончик вона відригнула. Я вам покажу.

Анна робить крок у бік офіцера й простягає руку, щоб дістати костюмчик, але він відступає назад, від неї.

– Не чіпайте, будь ласка, – каже він.

Анна повертається до Ресбака.

– Я зняла з неї цей та вдягла її в інший. Я думала, що кинула цей комбінезон у кошик для білизни біля сповивального столика.

– Тож опис тепер не збігається? – уточнює Ресбак.

– Так, – визнала Анна, виглядає вона спантеличено.

– То у що ж *насправді* вона була вдягнена? – Помітивши, що Анна не наважується відповісти, Ресбак повторює: – У що вона була вдягнена?

– Я... Я не знаю, – каже Анна.

– Тобто як не знаєте? – напосідає детектив Ресбак. Його тон став різким.

– Я не знаю. Я трохи випила. Я була втомлена. Було темно. На ніч я годую її в темряві, щоб вона могла й далі дрімати. Вона відригнула на костюмчик, і коли я міняла їй підгузок, то змінила й одяг, у темряві. Я кинула рожевий у кошик – так я думала – і взяла інший із шухляди. В неї багато таких комбінезонів. Я не знаю, якого кольору був той, що я вдягла.

Анна почувається винною. Та цілком очевидно – цей чоловік ніколи не замінював уночі дитині підгузки.

– А ви знаєте? – питає Ресбак у Марко.

Марко виглядає, як олень, якому засліпило очі фарами. Він хитає головою:

– Я не помітив, у що вона її перевдягла. Я не вмикав світла, коли приходив подивитися на неї.

– Я могла би передивитися речі, щоб зрозуміти, що на ній, – пропонує Анна, при цьому її пожирає сором.

– Так, зробімо так, – погоджується Ресбак. – Нам потрібен точний опис.

Анна біжить нагору й витягає шухляду з речами дитини, наповнену комбінезончиками й піжамками та маленькими футболочками й колготками. Суцільні квіточки, цяточки, бджілки й зайчики.



Марко з детективом ідуть за нею й спостерігають, як, стоячи навколішках, вона зі схлипуванням витягає всі речі. Але їй не вдається згадати, вона не може зрозуміти. Чого не вистачає? У що вдягнута її дитина?

Вона обертається до Марко:

– Можеш принести знизу білизну?

Марко повертається, спускається сходами на її прохання. Він швидко з'являється знов із кошиком брудної білизни. Висипає її на підлогу в дитячій. Хтось прибрав із підлоги блювотиння. Брудний одяг дитини перемішаний із одягом дорослих, але Анна відбирає всі дитячі речі й відкладає їх убік.

Нарешті вона каже:

– М'ятно-зелений із зайчиком на грудці.

– Точно? – питає Ресбак.

– Має бути він, – виснажено відповідає Анна. – Тільки його не вистачає.

Криміналісти не знайшли майже нічого, що збігалось б з інтервалом викрадення Кори. Поліція не виявила жодних доказів того, що в кімнаті Кори чи в будинку взагалі була стороння людина. Не було навіть найменшого натяку на докази – жодного відбитка пальців, жодної волокнини, що могла б указувати на злочинця. У будинку, здається, не було нікого, окрім них самих, батьків Анни та їхньої прибиральниці. Їм усім довелося, переступивши через власну гідність, здати відбитки пальців. Ніхто всерйоз не вважав, що літня філіппінка-покоївка могла викрасти дитину. Проте її та всю її велику родину також ретельно перевірили.

Надворі, однак, дещо таки знайшли. У гаражі було виявлено відбитки шин, які не збігаються з відбитками «Ауді» подружжя Конті. Ресбак ще не повідомив цієї інформації батькам викраденої дитини. Це, в поєднанні зі словами сусідки, яка бачила машину, що їхала вулицею о 00:35, поки що єдине, за що можна вхопитися в цьому розслідуванні.

– Можливо, вони були в рукавичках, – каже Марко, коли детектив Ресбак повідомляє їм про відсутність будь-яких фізичних доказів проникнення в будинок.

У цей час ранок уже почав переходити в день. Анна та Марко знесилені. У Марко, можливо, ще тривало похмілля. Але вони навіть не думають про відпочинок. Батьків Анни попросили вийти на кухню й випити кави, доки детектив допитує Анну й Марко. Йому доводиться постійно нагадувати їм, що поліція робить усе можливе для того, щоб знайти дитину, що вони не марно витрачають час.

– Дуже ймовірно, – зауважив детектив у відповідь на припущення Марко щодо рукавичок. Але потім додав: – Та в будь-якому разі ми сподівалися знайти сліди чи якісь ознаки втручання в будинку й, звісно ж, на вулиці або в гаражі – окрім ваших власних.

– Якщо тільки він не вийшов через парадні двері, – висловилося Анна. Вона пам'ятає, що бачила: парадні двері були прочинені. Тепер, коли вже цілком протверезіла, вона пам'ятає це чіткіше. На її думку, злочинець забрав дитину через парадний вихід, звідки потрапив на тротуар, і саме через це жодних чужих слідів не залишилося.

– Навіть якщо так, – каже Ресбак, – щось та й лишилося б. – Він уважно дивиться на них обох. – Ми розпитали всіх, кого тільки можна. Ніхто не бачив, як вашу дитину винесли через парадні двері.

– Це не доводить того, що цього не було, – сперечається Марко, його роздратування вже дається взнаки.

– Але ви так само не знайшли нікого, хто бачив би, як її виносили через задні двері, – категорично зазначає Анна. – Що ж, у біса, ви знайшли?

– У вашому датчику руху викручено лампочку, – нагадує їм детектив Ресбак. Він робить паузу й веде далі: – Ми також знайшли у вашому гаражі сліди шин, що не збігаються з вашими.

Він чекає, поки вони перетравлять останню інформацію.

– Хтось із ваших знайомих нещодавно користувався вашим гаражем? Ви дозволяли комусь паркуватися там?

Марко подивився на детектива й швидко відвів погляд.

– Ні, принаймні мені про таке не відомо.

Анна хитає головою.

Анна та Марко дуже знервовані. Та воно й не дивно, оскільки Ресбак щойно натякнув на те, що відсутність ознак чужої людини – особливо на подвір'ї чи в гаражі – вказує на те, що дитину виніс хтось із них.

– Вибачте, але я вимушений запитати вас про ліки в шафіці у ванній, – каже Ресбак, повертаючись до Анни. – Про «Сертралін».

– Що ви хочете знати? – намагається уточнити Анна.

– Ви могли б розповісти мені, нащо вони вам? – делікатно запитує Ресбак.

– У мене легка депресія, – відповідає Анна, ніби захищаючись. – Пігулки прописав лікар.

– Ваш сімейний лікар?

Вона вагається. Дивиться на Марко, шукаючи допомоги, але потім відповідає:

– Мій психіатр, – зізнається вона.

– Зрозуміло, – каже Ресбак. – Можете назвати прізвище вашого психіатра?

Анна знову дивиться на Марко й каже:

– Доктор Леслі Лумсден.

– Дякую, – бурмоче Ресбак, занотовуючи прізвище у своєму невеличкому записнику.

– У багатьох матерів буває післяпологова депресія, детективе, – виправдовується Анна.

– Це досить розповсюджена проблема.

Детектив якось двозначно киває.

– А що із дзеркалом у ванній? Можете розповісти, що сталося?

Анна червоніє та зніяковіло дивиться на детектива.

– Це я розбила, – зізнається вона. – Коли ми прийшли додому й побачили, що Кори немає, я грюкнула по дзеркалу кулаком, – вона показує свою забинтовану руку. Це мама промила, продезінфікувала та перев'язала її. – Я була засмучена.

Ресбак киває, знову щось занотовує.

За словами батьків, востаннє дитину бачили живою інші люди, окрім них, о другій половині дня, у день викрадення, коли Анна забігла за кавою в «Старбакс» на розі. Анна сказала, що дитина не спала, а, сидячи у візочку, посміхалася й смоктала пальчики, і бариста помахав їй.

Ресбак заходив у «Старбакс» раніше того ранку й поговорив із тим самим баристою, в якого вже, на щастя, почався робочий день. Він пам'ятав Анну й дитину у візочку. Та скидалося на те, що більше ніхто не міг підтвердити, що в п'ятницю після другої дитина була жива.

І тепер Ресбак запитує:

– Що ви робили після того, як узяли каву в «Старбаксі»?

– Я повернулася додому. Кора була неспокійна – з нею це часто буває після обіду – тож я гуляла з нею довкола будинку, багато тримала її на руках, – каже Анна. – Я намагалася вкласти її поспати, але вона ніяк не засинала. Тож я знову взяла її на руки й гуляла з нею туди-сюди подвір'ям.

– А що було потім?

– Я займалася цим, поки не прийшов Марко.

– Це до котрої? – питає Ресбак.

Марко відповідає:

– Я прийшов додому близько п'ятої. Звільнився трохи раніше, тому що була п'ятниця і ми збиралися на вечірку.

– А далі?

– Я забрав Кору в Анни і відправив Анну поспати нагорі.

Марко то відхиляється на канапі, то ковзає вгору-вниз долонями по ногах. Часом починає сіпати ногою. Він не знаходить собі місця.

– У вас є діти, детективе? – запитує Анна.

– Ні.

– Тоді ви не розумієте, наскільки це може виснажувати.

– Ні. – Детектив змінює своє положення у кріслі. Вони усі вже стомилися. – О котрій ви пішли на вечірку до сусідів? – далі запитує Ресбак.

– Приблизно о сьомій, – відповідає Марко.

– І що ви робили між п'ятою та сьомою?

– Нащо ви це питаєте? – обурюється Анна. – Хіба це не марнування часу? Я думала, ви тут, щоб допомагати!

– Я маю знати, як усе було. Будь ласка, відповідайте якомога точніше, – спокійно каже Ресбак.

Марко простягає руку й кладе своїй дружині на стегно, ніби намагаючись заспокоїти. Він каже:

– Я бавився з Корою, поки Анна спала. Нагодував її кашкою. Анна встала десь о шостій.

Анна глибоко вдихнула:

– А потім ми почали сваритися щодо вечірки.

Марко помітно напружився.

– Чому ви сварилися? – запитує Ресбак, дивлячись Анні просто у вічі.

– Няня не змогла прийти, – відповідає Анна. – Якби не це, нічого б не було, – каже вона, ніби щойно це усвідомила.

Це щось новеньке. Ресбак не знав, що була ще й няня. Чому вони кажуть про це лише зараз?

– Чому ви раніше не згадували про няню?

– Хіба? – каже Анна, здивована.

– Хто ця няня? – запитує Ресбак.

Марко відповідає:

– Дівчина на ім'я Катерина. Це наша постійна няня. Навчається в останньому класі. Вона живе за квартал звідси.

– З нею *ви* говорили?

– Що? – перепитує Марко.

Здається, він уже не здатен слідкувати за перебігом бесіди. Можливо, через утому. Ресбак замислюється.

– Коли вона попередила, що не прийде? – запитує Ресбак.

– Вона зателефонувала близько шостої. Тоді було вже пізно шукати нову няню, – каже Марко.

– Хто говорив із нею по телефону? – Ресбак щось занотовує в записнику.

– Я, – каже Марко.

– Ми могли принаймні *спробувати* знайти іншу няню, – каже Анна докірливо.

– Тоді мені це не видавалося необхідним. Тепер, звісно... – Марко замовкає, опускає очі в підлогу.

– Можна мені її адресу? – запитує Ресбак.

– Я принесу, – каже Анна й іде на кухню. Поки вони чекають на неї, з кухні долинає бурмотіння: батьки Анни хочуть знати, що відбувається.

– Тож конкретно, через що ви сварилися? – запитує Ресбак, коли Анна повертається з кухні з папірцем, на якому нашкрябано ім'я та адресу няні.

– Я не хотіла залишати Кору саму, – прямо відказує Анна. – Сказала, що краще лишуся з нею. Синтія не хотіла, щоб ми приходили з малою, бо від неї багато метушні. Вона влаштувала посиденьки без дітей, через що ми й покликали няню. Але потім, коли вона сказала, що не зможе, Марко вирішив, що буде нечемно приходити з дитиною, якщо вже ми обіцяли бути самі, а я не хотіла залишати її вдома саму – от ми й посварилися.

Ресбак повертається до Марко, той мляво киває.

– Марко вважав, що якщо в нас буде радіоняня за стінкою і ми ходитимемо до неї щопівгодини, усе буде добре. Нічого поганого не станеться, так ти сказав, – у голосі Анни раптом почала вчуватися злість на чоловіка.

– Я помилився, – каже Марко, повертаючись до дружини. – Мені шкода! Це моя провина! Скільки разів іще мені повторювати?

Детектив Ресбак спостерігає за тим, як тріщина у стосунках подружжя перетворюється на прірву. Брунька напруженості взаємин, яку він помітив одразу після зникнення їхньої доньки, розкрилася у квітку взаємних *обвинувачень*. Взаємопідтримка, яку вони демонстрували в перші хвилини й години розслідування, почала кришитися. Та і як їм було втриматися? Їхня донька зникла. На них тиснуть з усіх боків. У їхньому будинку – поліція, преса стукає їм у двері. Ресбак уже знає, що якщо тут є, що шукати, він це знайде.

## Розділ 8

Детектив Ресбак залишає будинок Конті та вирушає до няні, щоб перевірити слова батьків. Стоїть пізній ранок, і, долаючи цю коротку відстань зеленою вулицею, Ресбак прокручує в голові справу. В будинку та на подвір'ї немає жодних підтверджень вторгнення. Але на цементній підлозі в гаражі є свіжі сліди шин. Він підозрює батьків, але тепер на сцені з'являється няня.

Коли він приходить за адресою, яку дала йому Анна, двері йому відчиняє стривожена жінка. Видно, що вона плакала. Він показує їй посвідчення.

– Я так розумію, Катерина Ставрос живе тут?

Жінка киває.

– Це ваша донька?

– Так, – відповідає мати дівчини, заспокоївшись достатньо, щоб говорити. – Пробачте, зараз не дуже вдалий час, – каже вона, – але я знаю, чому ви тут. Заходьте, будь ласка.

Ресбак заходить до будинку. Коридор веде у вітальню, котра, як виявилось, переповнена заплаканими жінками. Три жінки середнього віку й молода дівчина до двадцяти сидять за журнальним столиком, заставленим тарілками з їжею.

– Вчора померла наша мама, – пояснює місіс Ставрос. – Ми із сестрою намагаємося все організувати.

– Вибачте, що заважаю вам, – каже детектив Ресбак, – але, боюся, це важливо. Ваша донька вдома?

Утім, він уже помітив її на канапі поміж решти жінок середнього віку: кругловида дівчина, чия рука саме нависла над тарілкою з тістечками, коли раптом вона підняла очі й побачила, як до кімнати зайшов детектив.

– Катерино, до тебе прийшов поліцейський.

Катерина та всі її тітки витріщаються на детектива. З очей дівчини починає бити фонтан щирих чистих сліз, вона питає:

– Це щодо Кори?

Ресбак киває.

– Не можу повірити, що хтось викрав її, – каже дівчина, кладучи руки на коліна, забувши про тістечка. – Мені так шкода. В мене померла бабуся, тому я мусила відпроситися.

Усі жінки, як голодні птахи, скупчуються довкола дівчини, а мати вмощується, як на жердинці, на поруччі канапи поряд із нею.

– О котрій ви зателефонували в будинок Конті? – м'яко запитує Ресбак. – Ви пам'ятаєте?

Дівчина зривається на ридання:

– Я не знаю!

Її мати повертається до детектива Ресбака.

– Було близько шостої. Нам зателефонували з лікарні й попросили прийти попрощатися. Я сказала Катерині, щоб відпросилася з роботи й поїхала з нами до лікарні.

Вона поклала руку доньці на плече і продовжила:

– Ми страшенно засмучені тим, що сталося з Корою. Вона так подобалася Катерині. Але Катерина ні в чому не винна, – мати хоче, щоб у цьому ніхто не сумнівався.

– Звісно ні, – запевняє детектив.

– Не можу повірити, що вони лишили її в будинку саму, – каже жінка. – Що це за батьки такі?

Її сестри похитують головами, засуджуючи таку поведінку.

– Сподіваюся, ви її знайдете, – каже мати дівчини, схвильовано позираючи на свою доньку, – і що з нею все гаразд.

– Ми зробимо все, що буде в наших силах, – каже Ресбак і розвертається до виходу. – Дякую, що приділили мені час.

Версія Конті підтвердилася. О шостій вечора дитина майже напевне була жива, інакше що б вони сказали няні, яка мала прийти? Ресбак виснував, що якщо батьки самі вбили або заховали дитину, це мало статися після дзвінка няні о шостій. І до сьомої, коли вони пішли на вечірку, або протягом вечірки. Що означає, що їм, напевне, не вистачило б часу, щоб позбутися тіла.

*«Може бути, – думає Ресбак, – вони кажуть правду».*

Коли детектив пішов, Анна відчула, що тепер може дихати дещо вільніше. Він, здається, чатує на них, чекає, коли вони помиляться, зроблять невірний крок. Але на яку помилку він сподівається? Кори в них немає. Якби вони знайшли якісь фізичні ознаки вторгнення, він не кивав би на них намарне. Але той, хто забрав Кору, був, вочевидь, дуже обережним.

*«Можливо, поліція некомпетентна», – думає Анна. Вона боїться, що вони все зіпсують. Розслідування просувається надто повільно. З кожною годиною паніка в ній наростає.*

– Ну от хто міг викрасти її? – шепоче Анна до Марко, коли вони лишилися наодинці. Анна попросила батьків поки що поїхати додому, хоча вони й хотіли оселитися в гостьовій кімнаті нагорі. Але Анна, хай і повністю покладається на батьків, особливо у стресових і важких ситуаціях, відчуває, що напружується поряд із ними, а напруги в ній вже й так із лишком. До того ж, коли вони поряд, це погано впливає на їхні стосунки з Марко, а він, здається, і без того на межі. Волосся скуйовджене, неголений. Вони всю ніч не спали, а вже позаду півдня. Анна виснажена і знає, що, напевне, виглядає не краще за Марко, та їй начхати. Про сон і думати не випадає.

– Нам треба подумати, Марко! Хто міг забрати її?

– Не уявляю, – безпорадно відказав Марко.

Вона встає й починає міряти вітальню кроками.

– Я не розумію, ну чому вони не знайшли жодних слідів. Як таке може бути? Ти розумієш?

Вона припиняє ходити сюди-туди й додає:

– Окрім викрученої лампочки в датчику руху. Це очевидне підтвердження того, що тут хтось був.

Марко дивиться на неї.

– Вони вважають, що ми самі викрутили ту лампочку.

Вона витріщається на нього.

– Що за маячня! – голос її звучить дещо істерично.

– То були не ми. І нам про це відомо, – розлючено каже Марко. Він водить долонями вгору й униз по джинсах – нова звичка. – Детектив має рацію щодо одного: схоже, це було сплановано. Не те що хтось ішов повз, побачив відкриті двері й викрав дитину. Але якщо її викрали заради викупу, то чому злочинець не лишив записки? Чому досі не зв'язався з нами?

Він дивиться на годинника.

– Уже майже третя! Її немає вже майже дванадцять годин, – каже він, і голос його зривається.

Анна теж думає про це. Звісно ж, із ними вже мали б зв'язатися. Як усе відбувається під час викрадень? Коли вона запитала про це детектива Ресбака, той відповів: «Немає жодних правил. Усі викрадення унікальні. Якщо все робиться заради викупу, злочинці можуть

озватися як за кілька годин, так і за кілька днів. Та зазвичай злочинці не утримують жертву довше, ніж необхідно. З часом наростає і ризик».

Поліція встановила пристрій для прослуховування на їхньому телефоні, щоб записати будь-яку потенційну розмову з викрадачами. Але поки що ніхто не заявив про те, що Кора перебуває в них.

– Що як це хтось, хто знає твоїх батьків? – припустив Марко. – Може, один із їхніх знайомих?

– Ти б хотів, щоб це вони були винні, правда ж? – відрізає Анна, продовжуючи крокувати кімнатою, склавши руки на грудях.

– Чекай, – каже Марко. – Я не звинувачую їх, але просто поміркуй хвилиночку! Серед нас усіх реальні гроші є тільки у твоїх батьків. Тож це має бути хтось, хто їх знає і знає, що в них є гроші. У нас немає таких сум, які могли би привабити викрадачів, це ж очевидно.

– Може, їм варто відслідковувати дзвінки в будинку батьків? – припустила Анна.

Дивлячись на неї, Марко запропонував альтернативу:

– Може, нам варто бути винахідливішими щодо винагороди?

– Ти про що? Ми вже запропонували винагороду. П'ятдесят тисяч доларів.

– Так, але яка користь із винагороди у п'ятдесят тисяч доларів за інформацію, що допоможе знайти Кору, якщо ніхто нічого не бачив? Якщо хтось справді щось і знав, невже ти думаєш, що вони досі не сказали про це поліції?

Він чекає, коли Анна обміркує це.

– Ми маємо якось прискорити процес, – наполягає Марко. – Що довше Кора лишається в них, то більше шансів, що вони скривдять її.

– Вони вважають, що це я, – раптом каже Анна. – Думають, це я вбила її. – Очі її знавісніли. – Я бачу, як детектив на мене дивиться: так, ніби вже все зрозумів. Ніби йому лишається тільки визначити, чи причетний до цього *ти*!

Марко зривається з канапи й намагається обійняти її.

– Тихенько, – каже він. – Не думаю, що вони так вважають.

Але насправді і його тривожить те, що саме так вони й думають. Післяпологова депресія, антидепресанти, психіатр. Він не знає, що сказати, щоб заспокоїти її. Він відчуває, як її збудження посилюється, і хоче запобігти нападу.

– Що як вони підуть до Лумсден? – питає Анна.

«Ну ясна річ, що вони до неї підуть», – думає Марко. Невже вона сподівається, що вони пропустять розмову з її психіатром?

– Так, напевне, й буде, – каже Марко підкреслено спокійно, навіть трохи байдуже. – Ну то й що? Ти не маєш жодного стосунку до зникнення Кори, і ми обоє це знаємо.

– Але вона може розповісти їм різні речі, – каже Анна, і видно, що це її лякає.

– Не розповість вона нічого, – каже Марко. – Вона ж лікар. Вона не має права переповідати їм те, що казала їй ти. Це ж лікарська таємниця. Вони не можуть примусити її розповісти їм те, що ти їй казала.

Анна знову ходить кімнатою, викручуючи собі руки. Потім зупиняється й погоджується:

– Так. Ти маєш рацію. – Вона декілька разів глибоко вдихає. І раптом згадує: – Лумсден зараз немає. Вона поїхала до Європи на пару тижнів.

– Точно, – каже Марко. – Ти ж казала мені.

Він кладе обидві руки їй на плечі й міцно притискає, дивиться їй у вічі:

– Анно, я не хочу, щоб ти хвилювалася про це, – каже він рішуче. – Тобі нема чого боятися. Нема чого приховувати. Ну добре – вони з'ясують, що в тебе була депресія, навіть до народження дитини, – то й що? Та половина людей у такому стані. Цей гробаний детектив і сам у депресії.

Він дивиться на неї, поки її дихання не повертається до нормального ритму й вона не киває. Марко відпускає руки зі словами:

– Нам необхідно зосередитися на пошуках Кори.

Виснажений, він падає на канапу.

– Але як? – озивається Анна. Вона знову викручує собі руки.

Марко провадить далі:

– Про це я й почав говорити – винагорода. Можливо, ми неправильно усе робимо. Може, нам варто звернутися до того, хто її викрав, – запропонуємо за неї багато грошей і подивимося, чи не зателефонує він.

Анна на хвилину замислюється.

– Але якщо викрадач хоче викуп, чому не дасть про це знати?

– Звідки я знаю! Можливо, запанікував. І це лякає мене до чортиків, тому що він може вбити Кору й позбутися тіла!

Анна питає:

– І як нам поговорити з тим, хто її викрав, якщо він не зв'язується з нами?

Марко підіймає на неї очі:

– Через ЗМІ.

Анна замислено киває.

– Як думаєш, коли нам її повернуть?

Марко в розпачі хитає головою:

– Навіть не уявляю. Але ми тільки почали шукати, тож нам доведеться витратити певний час. Як щодо викупу у два чи три мільйони?

Анна не поворухнула й брову.

– Мої батьки обожнюють Кору. Я впевнена, вони заплатять. Давай покличемо їх назад. І детектива теж.

Ресбак квапливо повертається до будинку подружжя Конті після телефонного дзвінка Марко.

І Марко, й Анна стоять у вітальні. У них заплакані обличчя, але налаштовані вони рішуче. На якусь мить Ресбаку видається, що вони збираються визнати свою провину.

Анна виглядає своїх батьків у вікно, що виходить на вулицю. От Річард з Еліс під'їжджають і швидко підіймаються сходами повз репортерів, якимось чином не втрачаючи гідності в мигтінні камер довкола. Анна впускає їх, обережно, лишаючись за дверима, щоб ніхто її не побачив.

– Що сталося? – питає Річард, схвильовано дивлячись то на доньку, то на детектива.

– Ви знайшли її?

Пронизливі очі Еліс намагаються вловити кожну деталь. Вона водночас налякана і сповнена надії.

– Ні, – каже Анна. – Але нам потрібна ваша допомога.

Ресбак уважно придивляється до кожного з них. Марко мовчить.

Говорить Анна.

– Нам із Марко здається, що буде краще, якщо ми запропонуємо викрадачу гроші. Значну суму. Хто б там її не викрав, але, можливо, якщо ми запропонуємо достатньо грошей і пообіцяємо не переслідувати його, він її віддасть.

Вона повертається до батьків. Марко стоїть поряд із нею.

– Ми мусимо зробити хоч би щось, – благально каже вона. – Не можемо ж ми просто сидіти й чекати, коли він її вб'є!

Її очі безпорадно шукають обличчя батьків.

– Нам потрібна ваша допомога.



Еліс та Річард швидко презираються. Еліс каже:

– Звісно, Анно. Ми зробимо все, що знадобиться, щоб повернути Кору.

– Безсумнівно, – погоджується Річард, енергійно киваючи головою.

– Скільки потрібно грошей? – питає Еліс.

– Як ви думаєте? – каже Анна, повертаючись до детектива Ресбака. – Скільки запропонувати, щоб її погодилися повернути?

Ресбак ретельно обмірковує відповідь. Якщо ти не винний, то, ясна річ, захочеш заплатити людині, яка викрала твою дитину, грошей, скільки завгодно грошей. А бюджет цієї родини, здається, майже необмежений. Тож, безумовно, спробувати варто. Можливо, батьки зовсім не причетні до цього. А час спливає.

– Яку суму ви мали на думці? – запитує Ресбак.

Анні ніяково, ніби її змушують повісити цінника на власну дитину. Вона взагалі не уявляє. Яка сума буде зavelикою? А яка замалою?

– Ми з Марко думали про два мільйони або й більше.

Її вагання очевидні. Вона знічено дивиться на батька й матір. Чи не забагато вона просить у них?

– Звісно, Анно, – каже Еліс. – Скільки скажеш.

– Нам знадобиться певний час, щоб їх дістати, – каже Річард, – але ми зробимо заради Кори все, що завгодно. І для тебе, Анно. Ти ж знаєш.

Анна, готова розплакатися, киває. Вона спершу обіймає матір, а потім підходить і обхоплює руками батька, який обіймає її у відповідь. Він тримає її в обіймах, доки її плечі здригаються від ридань.

На мить Ресбак замислюється про те, наскільки все простіше, коли ти заможний.

Ресбак спостерігає за тим, як Річард, притискаючи до себе доньку, дивиться на свого зятя, котрий не проронив у цій розмові ані слова.

## Розділ 9

Вони зупинилися на трьох мільйонах доларів. Чималі гроші, але Річард і Еліс від цього не збідніють. У подружжя лишиться ще багато мільйонів. Вони можуть це собі дозволити.

Менше ніж за двадцять чотири години після першої заяви про зникнення дитини Анна та Марко знову виходять до преси в суботу ввечері. Вони не говорили з пресою із сьомої ранку. Вони так само пишуть текст за журнальним столиком разом із детективом Ресбаком, а потім виходять на ганок, щоб його прочитати.

Цього разу Анна перевдяглася в просту, але елегантну чорну сукню. Жодних прикрас, окрім сережок із перлами. Вона прийняла душ, вимила волосся, навіть зробила легкий макіяж, намагаючись вдавати сильну. Марко теж прийняв душ і поголився та перевдягнувся в білу сорочку й чисті джинси. Вони виглядають як приваблива освічена пара за тридцять, засліплена горем.

Коли вони виходять на маленький ганок, незадовго до випуску шестигодинних вечірніх новин, камери зблискують так само, як і першого разу. Цікавість до справи зросла за день. Марко чекає, коли гамір нарешті стихне, а потім звертається до репортерів.

– Ми хочемо зробити ще одну заяву, – голосно каже він, але його перебивають перш, ніж він устигає почати.

– Як ви можете пояснити плутанину з одягом дитини? – питає хтось із тротуару.

– Як можна було так помилитися? – питають інші голоси.

Марко зиркає на Ресбака, а потім відповідає, не приховуючи свого роздратування.

– Я думаю, що поліція вже пояснила це непорозуміння, але я повторюся.

Він глибоко вдихнув.

– Ми вклали Кору спати в рожевому комбінезоні. Коли моя дружина годувала її об одинадцятій, дитина відригнула на костюмчик. Дружина перевдягла її в інший, м'ятний комбінезон, у темряві, але потім, від хвилювання через її зникнення, ми просто про це забули.

Слова Марко холодні.

Натовп репортерів перетравлює й мовчить. Підозріло.

Марко вигадує момент тиші й починає читати заготований текст.

– Ми з Анною любимо Кору. Ми зробимо все, щоб її повернути. Ми благаємо того, хто забрав її, повернути її нам. Ми готові запропонувати викуп у розмірі трьох мільйонів доларів.

Натовпом прокотилася хвиля здивування, і Марко продовжив після її спадання.

– Ми пропонуємо викуп у три мільйони доларів за нашу дитину. Я закликаю тих, хто викрав нашу Кору, – зателефонуйте нам, і ми поговоримо. Я знаю, що ви, напевне, бачите нас. Будь ласка, зв'яжіться з нами, і ми знайдемо спосіб передати вам гроші в обмін на безпечне повернення нашої дитини.

Потім Марко відірвав очі від аркуша й подивився просто в камери:

– Я звертаюся до тих, хто забрав її, я обіцяю, вас ні в чому не звинувачуватимуть. Ми просто хочемо, щоб нам повернули дитину.

В цій останній фразі він відійшов від написаного тексту, і детектив Ресбак звів угору праву брову.

– Це все.

Спалахи продовжують збликувати, коли Марко опускає руку зі зверненням. Репортери засипають його питаннями, але він розвертається до них спиною й допомагає Анні зайти всередину. Детективи Дженнінгз та Ресбак ідуть за ними.

Ресбак знає, що, попри обіцянки Марко, злочинцю, ким би він не був, не уникнути покарання. Батьки не здатні вплинути на це. Якщо це й справді викрадення заради викупу,

фокус у тому, щоб віддати гроші викрадачеві в обмін на неушкоджену дитину, поки ніхто не запанікував і не наробив дурниць. Але викрадення дитини – серйозний злочин, і якщо щось іде не так, злочинець постає перед великою спокусою вбити жертву й позбутися тіла, щоб уникнути покарання.

Коли вони повертаються всередину, Ресбак каже:

– Тепер мусимо чекати.

Марко вдається нарешті вмовити Анну піти нагору й спробувати відпочити. Вона з'їла супу з крекерами – ото й уся її їжа за день. Їй доводилося час від часу зідждувати молоко, ховаючись у ванній, де вона могла лишитися на самоті. Але руками не зідиш стільки молока, скільки з'їдає дитина, тож тепер її груди переповнені, гарячі й болять.

Перед тим як вона спробує відпочити, треба зіддитися знов. Вона сидить у кріслі для годування, і сльози переповнюють її. Як таке взагалі може бути: вона сидить у цьому кріслі й, замість дивитися на свою малесеньку дівчинку біля грудей, замість спостерігати за тим, як вона стискає і розкриває свої маленькі долоньки й дивиться на маму своїми великими круглими оченятами з довгими віями, вона вичавлює молоко руками у пластиковий контейнер лише для того, щоб вилити його в рукомийник? Це забирає багато часу. Спершу ліва, потім права. Як вона могла забути про те, що зняла з дитини рожевий комбінезон? Що ще вона не пам'ятає про той вечір? Вона певна – це все шок. Ось і все.

Нарешті вона закінчила. Анна поправляє одяг, встає з крісла для годування й підіймається сходами у ванну кімнату. Виливши молоко в рукомийник, вона дивиться на себе у розбите дзеркало.

Ресбак проходить пішки декілька кварталів від будинку подружжя Конті до вулиці з модними бутіками, галереями та ресторанами. Стоїть ще один спекотний вологий літній вечір. Він заходить перехопити й підсумувати те, що йому відомо. Няня раптом скасувала свій прихід о 18:00 – треба вважати, що в той час дитина була жива. О сьомій вечора Конті прийшли в гості до сусідів, а отже, навряд чи в них було достатньо часу, щоб убити дитину й заховати тіло між дзвінком няні й часом, коли вони пішли. Також ніхто начебто не бачив, щоб хтось із них виходив із будинку між шостою та сьомою годинами вечора з дитиною чи без неї.

І Марко, й Анна кажуть, що Марко ходив перевірити дитину о пів на першу й користувався при цьому задніми дверима. Марко стверджує, що датчик руху на той момент працював. Криміналісти знайшли в гаражі сліди шин, які не збігаються із шинами автомобіля Конті. Пола Демпсі бачила, як машина з вимкненими фарами повільно їхала проїздом з боку будинку Конті о 00:35 ночі. Лампочку в датчику руху було, вочевидь, викручено.

Тож одне з двох: або злочинець вдерся в будинок після 00:30, деь між останньою перевіркою Марко й поверненням подружжя додому, – і тоді машина, яку бачила Пола Демпсі, не стосується справи, – або Марко бреше, і це він викрутив лампочку й виніс дитину в машину, яка вже чекала на нього. Дитина самотійно в гараж не прилетіла. Хтось її приніс, а єдині сліди на підвір'ї належать Анні та Марко. Водій або ж спільник, якщо він існує, з машини, скоріше за все, не виходив. Потім Марко повернувся на вечірку й невимушено палив собі цигарку, фліртуєючи із сусідською дружиною.

Але є одна проблема: няня. Марко не міг заздалегідь знати, що няня не зможе прийти. Той факт, що вдома мала бути няня, суперечить припущенню про те, що це було ретельно сплановане викрадення з метою отримання викупу.

Ймовірно, утім, що перед ним спонтанний злочин.

Чи не могли дружина або чоловік ненавмисно вбити дитину, можливо, в пориві гніву, між шостою та сьомою, чи, можливо, дитина постраждала під час їхньої сварки або під

час котроїсь із нічних перевірок? Якби щось таке сталося, чи не могли б вони поспіхом домовитися з кимось, щоб їм допомогли позбутися тіла пізно вночі?

І цей рожевий комбінезончик – він муляє йому. Мати каже, що запхала його в кошик для білизни, біля сповивального столика. Та його знайшли під подушкою. Чому? Може, вона стільки випила, що, замість кинути забруднений костюмчик у кошик, запхала його під подушку? І якщо вона була настільки п'яна, щоб думати, що поклала комбінезон у кошик, тоді як цього не було, то чи не була вона аж така п'яна, щоб упустити дитину? Можливо, вона її не втримала, дитина забилася головою й померла. Можливо, мати її задушила. Але якщо так і було, то як батькам вдалося так швидко влаштувати, щоб дитину забрали? Кому вони зателефонували?

Він має визначити, хто міг бути їхнім спільником. Він дістане записи з домашнього й мобільних телефонів Конті й з'ясує, чи телефонували вони комусь тієї ночі.

Але якщо дитину не вбили – випадково чи умисно – чи не могли вони інсценувати викрадення?

Ресбак навіть здогадується, навіщо. Злочинець отримає три мільйони. Може, й більше. Така сума будь-кого вмотивує. Легкість, із якою бабуся й дідусь погодилися надати гроші вбитим горем батькам, вражає.

Незабаром Ресбак дізнається все, що зможе, про Марко та Анну Конті.

А тепер настав час опитати сусідів.

## Розділ 10

Ресбак зупиняється біля будинку Конті, щоб забрати Дженнінґза. Коли детективи, за якими пильно спостерігають репортери, стукають у сусідні двері, виявляється, що Грема Стілвела немає вдома.

Ресбак уже зустрічався із цим подружжям уночі, після повідомлення про зникнення дитини. Синтії та Гремю Стілвела відібрало мову від викрадення сусідської дитини. Того разу Ресбак зосередився на задньому дворі, паркані й проході між двома будинками. Але тепер він хоче поговорити із Синтією, хазяйкою вечірки, щоб зрозуміти, чи зможе вона кинути світло на життя подружжя по сусідству.

Вона молода жінка. Трохи за тридцять, довге чорне волосся, великі блакитні очі. Від такої фігури на дорогах сповільнюється рух. Їй добре відомо, наскільки вона приваблива, і своєї краси вона не приховує. Вона у блузці, розстібнутій до глибокого декольте, у лляних штаних, що підкреслюють її принади, і в сандалях на високих підборах. У неї ідеальний макіяж навіть попри те, що в її гостей украли немовля, поки вони сиділи в них за столом минулої ночі. Але під бездоганним макіяжем проступає утомленість, ніби вона мало спала, якщо спала взагалі.

– Ви щось знайшли? – одразу запитала Синтія Стілвел, щойно запросила детективів до свого помешкання. Ресбак приголомшений схожістю цього будинку із сусіднім. Планування те саме, такі ж різьблені дерев'яні гвинтові сходи нагору, такі самі мармуровий камінь і вікно. Але кожний будинок бездоганно відбиває характер його мешканців. Будинок Конті всередині оформлено у приглушених тонах і прикрашено антикваріатом і витворами мистецтва – у будинку Стілвелів сучасніші білі шкіряні меблі й столи зі скла та хромированого металу, оздоблені яскравим тисненням.

Синтія сідає на стілець перед каміном і гойдає сандалею, що ідеально підходить до нафарбованих жовтогарячим нігтиків на елегантно схрещених ногах.

Коли Дженнінґз із Ресбаком влаштовуються на канапі, останній із гіркою посмішкою зазначає:

– Боюся, ми не маємо права розголошувати деталі.

Жінка навпроти нього, здається, напружилася. Він намагається налаштувати її на бесіду.

– Чим ви займаєтеся, місіс Стілвел? – питає Ресбак.

– Я професійний фотограф, – каже вона. – Працюю здебільшого сама на себе.

– Зрозуміло, – каже він, ковзаючи поглядом по стінах, прикрашених чорно-білими фото в гарних рамах. – Це ваші роботи?

– Так, взагалі-то. – Вона посміхається кутиками рота.

– Жахливо, що дитину вкрали, – каже Ресбак. – Напевне, вас це теж неабияк тривожить.

– Я постійно про це думаю, – каже вона, не приховуючи хвилювання, і насуплюється.

– Розумієте, вони були тут, коли це сталося. Ми всі були тут, розважалися, не думали ні про що. Гидке відчуття.

## **Конец ознакомительного фрагмента.**

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.